

POR Gazeen 64

new attic, new me

Úvodník

Naši milí čtenáři, další Porgazeen je tady, pro mnoho z vás je to možná překvapení, ne vždy se totiž daří vydat ročně tři čísla. Nám se to povedlo a já doufám, že si tu první dávku článků roku 2016 užijete. Rychle se blížíme k významné 65 a začíná na nás už zase padat klasický stres (obzvláště, když je to zrovna 65), ale nebudu si stěžovat, nakonec se to vždycky nějak zvládne a výsledek za to stojí.

Velikonoce jsou jako poslední pořádné prázdniny fuč a další volno si užijeme až na školách v přírodě. Přeju vám hodně štěstí s maturitou (malou i velkou) a všemi závěrečnými testy. Já si ji jako sextánka, která byla skoro půl školního roku pryč, určitě užiju dost. Chtěla bych vám všem ale ještě poděkovat – za psaní, i čtení toho našeho krásného časopisu.

A co si teda můžete přečíst? Mimo jiné třeba pravdivý příběh Ivana Jonáka, konečně se dozvíte pravdu o zrzavých lidech a feministkách, kam do divadla/na co zajít do kina/co si přečíst, jak se žilo v Libni před desítkami lety, nebo jak se pan profesor Hudson stal fanouškem Bohemy. Tak hurá do toho.

Vaše Klára

Obsah

Půda ... 3-4	Když střepy tančí ... 15
Proč se o ducha PORGu nebojím ... 5	Povedený lyžák ... 15
Benefice ze zákulisí ... 5	Mýty a fakta: feministky ... 16
Téma je...tabu? ... 6	Mýty a fakta: zrzci ... 16
Apologetika pleše ... 6	Legenda o Ivanu Liebenském ... 17
Rozhovor s Jankem Rubešem ... 7-8	Na laně! ... 18
Zase to duševní zdraví ... 9	Minirecenze ... 18-19
Přímo kosmické ... 9	Štěpánovo seriálové okénko ... 19
Annaberg vs. PORG ... 10	How did I become a fan of Bohemians? ... 20-21
Jak přežít na Aljašce ... 10-11	La colonne française ... 22
#LALife ... 11-12	Kam do Prahy? ... 22
Libeňská kronika ... 12-13	Perly sviní(m) ... 23
Zápisky z Améru ... 14	
Jak se jí ve Francii? ... 14	

S T A L S E

Nový kalendářní rok, nová trápení, stresy a ... další stresy. * Sorry za minulé Stalo se. Prej bylo neinformovaný a zastaralý. Bylo. Posnažíme se to vylepšit. * Dolní patro se topí v povinnostech a blbech vtipech, co vy tam nahoře? * Slepice pořád nezmlkly. * Byly Vánoce, před nějakou dobou. * Nechte si pustit žilou, uleví se vám aka Transfúzní stanice. * Věděli jste, že pípro. N. M. mluví česky prakticky bez přízvuku?! Tleskáme a děsíme se. * PORG pro kliniku asi nemohl nikdo najít, i když to místo jako dost hezky vypadalo, no.

Vaše chyba. * Complication čím dál lepší a lepší. Jen počkejte, skřeti, však i vás potká krize středního věku. * Exkluzivně! Nový singl od kapely Splish! navozuje idylickou atmosféru středočeských Hvozďů. * ples. Ples. PLEŠ. aneb Jak vytěžít co nejvíc ze svého třídního učitele aneb Zavěste jako překvapení pár lidí na lano a nikdo si nebude všimnout těch dalších aneb Udělejte náhradní taneční partnery z těch nejmenších holek aneb „Bylo to hezký, ale ten prostor, ten prostor“ * Dolní patro se topí taky v polštářovejch válkách. * Klasické tance slaví comeback, otrásá se celá tělocvična, sype se sklo. * Řízečky pí prof. M. J. slaví úspěch i po roce. Jo a zpívající a tancující děti taky. #benefice * Studená válka mezi J. R. a zvukařem. * J. Š.'s tanečnice E. má na parketu dokonalý bitchface, třesem se. * Párty hár. Pusťte toho chlapce zpod toho stolu! A. T. musel uklízet dolní balkon. * T. H. má pocit, že se u nich ve třídě nic neděje. I N. T. má ten pocit. * D. K. alfasamec primy * Nebuďte na sebe zlí, děti. * P. prof. M. V. se inspihuje p. prof. P.T.: chci časopis, máte na to dva týdny. * Ježíš je gay a Bůh je černá žena. * Tradice navázány, filmovka must go on. Malinký háček: Jen po dvou třídách. * Přes p. prof. D. H. pašujem septimánku M. K. na exkluzivně sekundánsko-oktavánskou akci. P. prof. P. R. neschvaluje. * (Ex-)Porgáni unášejí plesy pražských gymnázií, k vidění jsou v rozích sálů s pitím v ruce a blbými úšklebky na rtech. * Sedlec: zrušeny záclona a dveře na terasu, propálená podlaha, rozházená dětská postýlka. RIP, J. J., B. S., kdo dál? * Z.B. zůstala u fyziky, hubněme se Zuzkou! *

Sekunda x tercie dost jede: E. D. měla jít bruslit s F. N. * O.H. opět sám, po opravdu velkolepém konci vlastně nezapočatého. Nejedna dívka čeká, až vyhlásí novou láf. Good luck! * B. S. je pryč a T. Č. brečí (my to víme, nezapírej). * Nějaké jiskření v kvintě, tanec probouzí v lidech nevidané touhy? * Je to úděl společenských bavičů, nikdo neví, kdy to myslí jako něco víc, že, K. J.? * T. H. nemá kluka, je to smutný. * P. N. + Carlos Sanchez (USA), prý už si šetří na letenku do Prahy. * Přeborník v cucflecích V. H. pořád single (alespoň co my víme. Čestně, moc toho nevíme.) * Ne, Miki, kurva, nejsme nezačínající, jsme skvělí, krásní a budíme respekt. * N. T. s P. V. na romantické procházce Malou Stranou potkali N. D. s P. V. Zmatený monogramy, co?

stálíce: P. V. + N. D. * J. T. + T. H. * L. S. + Č. * T. E. + J. * A. H. + whatshisname (David) * J. Ř. + K. * A. CH. + Š. * J. Š. + A. Z. * J. J. + M. * K. K. + J. * J. K. + R. + Rk. * D. H. 2 * J. D. + E. R. * P. V. + M. A. * takový ty kvartánský věci, to ještě je? * a co kvinta, žije? * a co na to Přibík?

P Ů D A

Už je to konečně tady – máme novou půdu. Je konec mačkání se ve výtvarně nebo pracování na počítačích ve dvojicích. Po Velikonocích 29. března byla slavnostně otevřena po dlouhých měsících netrpělivého čekání. I když byla přestavba celkem problematická, nové učebny jsou připraveny a minimálně výtvarníci se už nemohou dočkat, až se dostanou z toho temného sklepení. Nebudou to však jen oni, nová bude i počítačovna, němčina a francouzština.

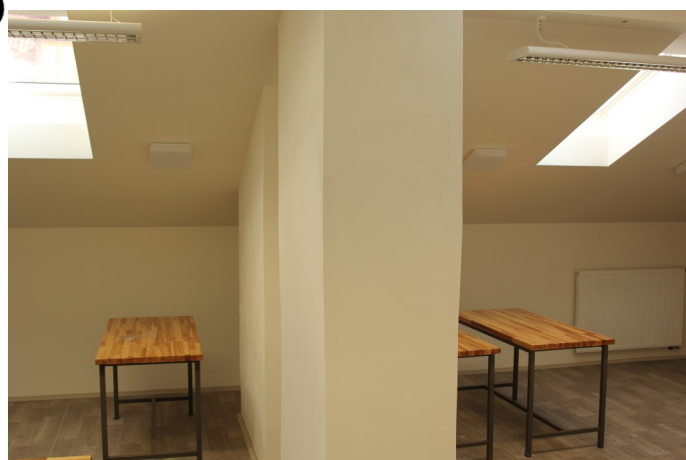
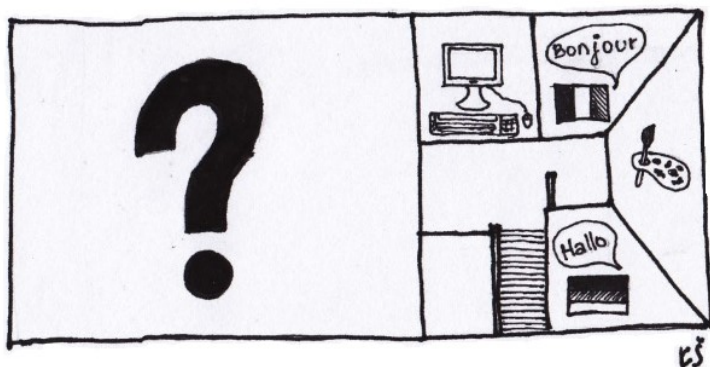
CO SE STANE SE STARÝMI TŘÍDAMI?

Výtvarna: dočasně pro robotiku

Počítačovna: v úvahu přichází nová učebna biologie a místo pro všechna zvířata

FJ/NJ: možnost v budoucnu využít pro semináře

Těmito učebnami se však zabere pouze třetina půdy. Stavební povolení je také pro další třetinu, co se s ní v budoucnu stane, je však otázkou. Prostoru je hodně a nápadů také, takže se teď můžeme těšit a doufat, že tento velký prostor nezůstane navždy zamčený za bílými dveřmi.

Prosvětlená výtvarna.

Počítačovna je rozdělena na dvě části velkými bílými trámy.

Němčina čekající na ordnung.

Francouzština laděná dozelená.

V levém dolním rohu můžete vidět i připravenou síť na zachytávání nadšených studentů tlačících se na schodech.

Zajímá vás, jaká je historie rekonstrukcí na POR-Gu? Zabrousili jsme do PORGazeenu 47 z roku 2008. Tehdy se představila podlaha v dolním patře, což vzneslo vlnu diskuse na téma dalších plánovaných změn na POR-Gu. Hovořilo se o přestavbě knihovny, zútulnění prostoru, rozšíření DVD nabídky — a to se, jak můžeme vidět, podařilo. Další plánovanou změnou byla přestavba bývalého školníkovy bytu (ten se ukrýval za velkými žlutými dveřmi, které každé ráno vidáte hned poté, co vejдете do školy — přiznejte se, kdo z vás ví, co všechno se za těmi dveřmi ukrývá?) Stačí příkaz „zajděte za panem Bočanem“ a my míříme právě do této komnaty, kde klepání je zbytečné, protože se zvuk nedonese skrz dlouhou chodbu až k uchu námi vytouženého pana Bočana.

Jsou ale i plány, které byly přehnaně optimistické a trochu nerealistické, například jako altánek na zahradě. Jak píše tehdejší kvartán Jakub Kurnas: „Tento projekt by měl zvýšit využívání zahrady, ve které se po zákazu hraní her nic moc nedá dělat, zpříjemnit studentům čekání na hodiny v pavilonu a ještě trochu přikrášlit naši zelenou zahrádku — strom byl povalen neomaleným orkánem, takže myslím, že altánek by se k vyplnění uvolněného místa hodil...“. Altánku jsme se nedočkali, zato se můžeme těšit z kurníku a slepic. Jakub Kurnas dále píše: „Dále se nebude přestavovat půda, jelikož vložení tolika peněz do budovy, kterou PORG nevlastní, by bylo pro-

blematické a riskantní. ... Můžeme jen doufat, že se vedení školy podaří tyto projekty zrealizovat co nejdříve.“

Trám s bílým nátěrem dodávající půdě rustikální vzhled.

A podívejme, uplynulo osm let a my jsme se dočkali i té nové půdy. Za dalších osm let chceme ALTÁNEK NA ZAHRADE!

Klára Šimonová (foto), sexta
Kateřina Jellušová (text), septima

Proč se o ducha PORGu nebojím

Stesků a nářků nad upadajícím duchem PORGu jsme slyšeli, popřípadě četli, až příliš! A to nejen v posledních číslech Porgazeenu. Stačí zalistovat v některých vydáních klidně i devět deset let zpátky. Často jsou to vydání ještě z dob před našimi vlastními porgovskými lety. Právě z toho důvodu nechci postopadesáté psát, jak je PORGu „ouvej“. Nemyslím si to. Starším ročníkům, nejvíce asi sextě, septimě nebo oktávě, se může zdát, že naše škola už víceméně „není to, co bývala“. Že ubylo legendárních porgánských hudebních akcí nebo že už se třeba nepře-pisuje svátek každý den „na Přibíka“. Vlastně to už ani na dotykovém monitoru, který nahradil starý dobrý žlutý papír, nejde. A stará dobrá korková nástěnka „Studenti sobě“ plná kravin a bizáru teď smutně stojí opřena o lavice v septimě. Škoda. Těmito několika vzpomínkami chci naznačit to podstatné, naše škola prochází neustálými změnami. A jaké to budou změny, záleží z velké části i

na nás – studentech. Nebo ještě jinak řečeno, je na nás, jaký si PORG, včetně jeho ducha, sami uděláme.

Zdá se vám snad, že odešly ony „legendární porgovské třídy“? Tak buďte takovou třídou sami! Podnikejte, co se vám jen zlíbí (pokud možno v rámci všech našich zákonů a také školního řádu). Obnovte tradici, nebo založte úplně novou. A proč že se o „útulnou a přátelskou atmosféru“ naší drahé školy do budoucích let nebojím? Stačí se podívat na jednotlivé třídy počínaje primou a sekundou. Cukrová vata, párky (ano, plakát necht' si příště milí sekundáni nechají projít korekturou, prosím), Knižní klub, ČUVUN... Činností našich milých spolužáků a spolužaček je nepřeberné množství. Zkrátka a dobře, duch PORGu přežije, ať už si to přejete hodně, nebo ještě víc!

Honza Jílek, oktáva

Benefice ze zákulisí

Začalo to už na konci minulého školního roku nábohem potenciálních vystupujících, ale jak my Porgáni víme, největší produktivita nastává několik dní před deadline. A – světe, div se! – ani naše benefice nebyla výjimkou...

Měsíc před beneficí

Po tom, co jsme spolu s mým spolužákem z tercie nedokázali nacvičit společné stepařské dueto (nedostatek času a tréninkového souladu), rozhodli jsme se pro sóla, uh.

2 týdny před beneficí

Pověření začínají prodávat placky. Po několika dnech je to ale přestává bavit, takže půlka vyššího gymplu se o plackách pomalu nedozví.

10. února, zkouška ve škole

Hm, možná už bych mohla začít vymýšlet choreografii. Počkat, ono všichni tanečníci-sólisti budou improvizovat? Aha, dobře, synchronizovaně na to kašleme.

11. února, poslední zkouška benefiční písně s p.p. Uhlířem

Š.U.: „Jak to, že půlka z vás neumí ten text? To máte umět!“

14. února, dopoledne

Sakra, sakra, sakra! Co si vezmu na sebe? Co?!

Aha, máme přece třídní facebookový chat, oni už mi něco přinesou, snad.

14. února, 15:30

Přípravy přímo na místě v plném proudu, máme hromady jídla, nevíme, kam je dáme.

16:00

Jídla rychle ubývá.

16:15

Začíná předgenerálka. Všechno jde neskutečně pomalu. Všude je spousta buď unavených, nebo hyperaktivních účinkujících, kteří se pochopitelně navzájem pošťuchují.

16:30

Začíná generálka. Po zhruba polovině vystoupení je značné množství lidí obcházeno se slovy: „Hele, už sis to vy-

zkoušel, musíme tě skipnout, nemáme čas, ok?“. No, tak teda ok.

17:05

Všichni jsme nahrnuti na pódium, načež několik palčivých až panických desítek vteřin čekáme na p. p. Uhlíře, který nás má doprovázet na klavír, ale poděl se kamsi do neznáma.

17:15

V Salesiánském divadle nejsem jako účinkující poprvé (přesněji řečeno, jsem tu asi popáté), ale stále mě nepřestávají fascinovat určité místní paranormální jevy. Tím myslím třeba šatny měnící svou kapacitu; ať vás tam je, kolik chce, vždycky je tam akorát tolik lidí, že není k hnutí. Další nostalgickou vzpomínku prožívám, když se začnou ozývat věty typu: „Je to slyšet až na pódium, ticho tam vzadu!“ a další podobné příkazy. Vždycky je to slyšet.

17:45

Zákulisí se našťestí víceméně vyprazdňuje, zatímco účinkující vyprazdňují stoly s jídlem pro návštěvníky. PorgTV točí rozhovory.

18:00

Přestávka. Všude jsou lidi. VŠUDE.

19:30

Končí představení, pro účinkující sekundány začíná závod o to, kdo dřív uteče, aby nemusel uklízet.

Dobře, tak bylo to trochu nadnesené setkání s pohledem účastníka, uznávám. Na závěr bych, jak se sluší a patří, za celou sekundu chtěla poděkovat paní profesorce Janichové, která tohle celé iniciovala! Děkujeme a těšíme se na příští benefici, tentokrát snad již popsanou z pohledu diváckého.

Pája Kroužková, sekunda

Téma je...TABU?

Je vám jistě známo, že proběhl maturitní ples. Pro vás, kdo jste tam nebyli, a pro vás, kdo si ho třeba chcete trochu připomenout, přináším krátkou zprávu. Dostal jsem za úkol sepsat zprávu kritickou, a i když nechci být zlý, pokusil jsem se o to.

Na konci listopadu se po celé škola začaly objevovat plakáty, které hlásaly: „Maturitní pleš PORGu Libeň. Téma je tabu.“ Pro oktávány bylo jistě velmi zábavné sledovat překvapené pohledy studentů, kteří si četli plakát. Řekl bych, že všichni z nás si položili otázku, jestli tématem je tabu (což si lze jen velmi těžko představit, i když nakonec se to potvrdilo), či jestli téma je tabu, takže se o něm nemluví, je zakázané. Například jeden z profesorů (nebudu ho jmenovat, jen vám napovím, že učí češtinu a není to Tatíček) si ještě týden před plesem myslel, že téma se opravdu odtajní až na poslední chvíli. Od 25. prosince se na facebooku každý den u této události začaly objevovat fotky oktávánů a oktávánek, zakrývajících svá těla QR kódy. Po naskenování bylo možno se podívat na zajímavosti, fotky z dětství a podobně.

Ples samotný začal, jak jistě všichni víte, 18. ledna v 18 hodin. Konal se v Paláci Akropolis. Už předem se objevovaly připomínky ohledně velikosti sálu. Když jsem (okolo šesté) vstoupil, ukázalo se, že dost lidí přišlo na čas. V malém prostoru nad schody vedoucími k sálu se tlačila dobrá stovka diváků. Záhy jsem pochopil proč. Pokud si někdo chtěl odložit kabát či bundu (což chtěl každý), musel ji dát do šatny. V šatně ovšem byli na celý dav jen dva lidé, a ještě ke všemu jim to šlo až neuvěřitelně pomalu. Když už se však člověk dostal na řadu a odložil kabáty, tašky a bundy, mohl se přesunout (za pohledů závistivců, kteří se ještě na řadu nedostali) do sálu či přilehlých místností.

Dole pod schody se již také pohybovalo značné množství lidí. Všichni se, jak se říká, hodili do gala. Sál má pódium a taneční parket, z dveří na parket se jde přes jeden schod, který v průběhu večera zapříčinil dosti pádů, vylitých drinků a politých sak. V půl sedmé, když se všichni natěsnali do opravdu malého sálu, začalo oficiální zahájení plesu. Oktávání ples zahájili tanečním vystoupením, mimochodem velmi dobře secvičeným. Kdo se ovšem neprodral dopředu nebo se nenarodil vysoký, nic neviděl.

Vydal jsem se také na obhlídku ostatních místností, před hlavním sálem s parketem bylo předsálí a zde pár stolků. Také pultík, u kterého se prodávaly upomínkové předměty, povětšinou s vyobrazením pana profesora Tatíčka. V chodbě, která vedla k toaletám, byly pověšeny různé fotky, kresby a jiné výtvary z dřívějších let oktávánů. Na jejím druhém konci byl bar s pitím všeho druhu, ceny však byly nasazeny dosti vysoko.

Mezi zahájením, předtančením (a tak dále, a tak podobně) se tančilo, povídalo, pilo... Velmi dobře zde k tanci na pódium živě hrála kapela.

V osm hodin (a kvůli zpoždění ještě patnáct minut) se opět všichni namáčkli do sálu. Mělo totiž začít představení maturantů. Každého maturanta představila na obra-

zovce mluvící pusa, což by byl dobrý nápad, kdyby se neustále neseкала a šla spouštět, takhle to celou věc akorát protáhlo. Hned poté byli ještě představeni všichni profesori, kteří kdy oktávu učili, což bylo také dost dlouhé. Naštěstí je však už nepředstavovala pusa na plátně.

Za hodinu a tři čtvrtě klábosení, kupování placek, pití a tance se ples chýlil ke konci. Mělo přijít překvapení. To sestávalo z dalšího tanečního vystoupení. Tentokrát se odehrálo na pódium. Objevily se zde i jisté akrobatické prvky, které musely být k nacvičení docela náročné. Pak ples pokračoval v přilehlých místnostech, kde hrály kape-ly.

Spousta lidí začala odcházet, k šatně se opět utvořila nesmírná fronta. Jedna paní zvolala „Na mě čeká taxík“ a drala se dopředu. To jí ovšem neprošlo. Ale abych to přece jen ukončil nějak pozitivně, celkově byl ples velmi pěkný a podařený. Jen škoda toho zvláštního tématu a malého sálu...

Otto Goldflam, kvarta

Apologetika pleše

Za prvé, téma bylo první, co jsme se u plesu snažili vyřešit, začali jsme s tím už v létě a zjistili jsme, že se neshodneme. Že nás nic nenadchlo všechny dostatečně a motivace organizovat akci laděnou do tematiky, která je vám proti srsti, vždycky jaksi chybí. Tabu bylo naším kompromisem, jelikož téma tématu plesu bylo v naší třídě nějakou dobu tabu, protože vyvolávalo hádky až rvačky. A máme takovejhle blbej smysl pro humor. A jsme rádi, že se někdo nacytal, díky, p. prof. M. V.

Za druhé, problematika sálu se táhla celým našim letošním a částečně loňským školním rokem, za

ideu nezávislého originálního prostoru padlo mnoho našich blízkých. Palác Akropolis nám pak připadal jako dar z nebes – nám se esteticky líbil, vedení ho schválilo, atmosféricky to sedlo. Jen velikostně trošku ne. Omlouváme se všem, kteří neviděli. Ale udělali bychom to znovu.

Za třetí, ty fronty, ach ty fronty. Čestně, nemysleli jsme, že přijde tolik lidí. A Akropole nám řekla, že lístky a hlavně šatny mají obstarané, že to nemusíme řešit. Tak jsme to neřešili. Sorry.

Za čtvrté, za ceny nemůžeme.

Za páté, díky.

Petra Vávrová, oktáva

TÉMA JE TABU

„Dělejme věci jen tak!“

rozhovor s Jankem Rubešem, dokumentaristou
známým zejména ze serveru Stream.cz

Začínal jako moderátor pořadu Život v luxusu, mapoval všechny myslitelné i nemyslitelné luxusní záležitosti na trhu. Poté plynule přešel na filmování „luxusních“ (čti předražených) taxikářů z (v tomto případě doopravdy) nejluxusnější ulice v Praze – z Pařížské. Ve svém pořadu Praha VS. Prachy se kromě nepoctivého taxi zabýval také směnárny, které vyměňují turistům eura za české koruny se směšným kurzem.

S Jankem jsme se sešli v útulné Literární kavárně, vlastně v blízkosti oné „inkriminované taxikové“ ulice. Nechal jsem si zarezervovat stůl pro tři, ale jako na potvoru mi poněkud změnili jméno na cedulce Reservé a z mého krásného příjmení vykouzlili slovo Jelínek. Abyste pochopili, pan Jelínek je předseda taxikářů, sedí v domě odborových svazů (to je ta vysoká socialistická budova na náměstí Winstona Churchilla, odkud si neustále odboráři stěžují, jak mají špatné platy a pracovní podmínky) a zastává se všech taxikářů bez ohledu na poctivost. Ano, jak už možná tušíte, patří do naší „pařížské party“, Janek ho nachytal, jak si účtuje přibližně 200 korun na kilometr, přitom „poctivá“, oficiální povolená sazba je „pouze“ 28 korun.

Pro doplnění, s Jankem jsme se potkali jen tři dny po „velké“ stávce asi 200 taxikářů, kteří zablokovali dva ze tří pruhů pražské magistrály před Hlavním nádražím.

Jak by ses představil našim spolužákům, kteří tě neznají?

Ahoj, jmenuju se Janek a natáčím videa na internet. Děláním to už asi deset let, nahrával jsem je na server YouTube, kteří všichni určitě znají. V roce 2007 se objevil server Stream, tak jsem začal natáčet tam. K taxikům, což je něco, co mě teď „proslavilo“, jsem se dostal před třemi lety. To téma tehdy otevřel irský dokumentarista Conor Woodman, město to tehdy ignorovalo, tak jsem se rozhodl otevřít to znovu.

Jak probíhalo tvé natáčení videí v začátcích?

Můj kamarád pracoval v reklamní agentuře a jednou se mě zeptal, jestli by mě bavilo natáčet reklamy. A já jsem mu řekl, že ano. Natáčeli jsme reklamu na telefon Nokia, jmenovali jsme se Noise Brothers, protože jsme propagovali hlasitý reproduktor toho telefonu. Tehdy jsme se pokoušeli o něco, čemu se dnes říká virální video. To jsme v tom tehdy byli průkopníci.

Mluvil jsi o irském dokumentaristovi. Je tvoje práce vidět i v zahraničí?

Určitě, pořad Praha VS. Prachy, který natáčíme, je k dispozici také v anglické verzi na YouTube, jmenuje se Prague VS. Crooks. Díky našemu kolegovi se nám taky podařilo oslovit zahraniční novináře. Napsali o nás například v The Guardian, ale největší zásah pro mě bylo francouzské Le Figaro. Pozvali mě na rozhovor, francouzsky sice moc neumím, ale pokecali jsme si anglicky.

Vidíš to i na turistech, že se ti tahle osvěta daří?

Bohužel se moc nedaří. Mnohem více pomáhají lidé, jako jste vy dva, já nebo vaši spolužáci, než ta oficiální místa. Často se stane, že mi někdo řekne: „Viděl jsem, jak turista nastupuje do taxíku, který ho chtěl odvézt třeba za tisíc korun, tak jsem tomu zabránil.“ Věřím tomu, že bychom si měli takhle navzájem pomáhat. Když jsem točil na Staroměstském náměstí, tak jsem viděl, jak kluk na Segwayi poradil turistovi, ať nechodí do směnárny, kde mu dají 12 korun za euro. Pro město je těžký otevřeně přiznat problém. Tak se ho snaží jakoby „řešit“, ale to se často nedaří.

Co bys řekl, že se podařilo od začátku natáčení? Znamená jsi ze strany města nějaký pokrok?

Ohledně taxikářů, podařilo se zatknout 5 taxikářů a jednoho úředníka, zadržet. Pak je samozřejmě pustili. Ale poprvé se zadržovalo za to, že organizovaně předražovali jízdy. To považuji za velký úspěch, ne svůj, ale hlavně policie, kriminální policie. Pokud mám ale správně informace, tak přiznali, že ten zásah dělali na základě našeho seriálu.

Naskytl se někdy moment, kdy sis připadal jako ve slepé uličce?

Ano, to bylo pokračování mého seriálu, věnoval jsem se směnárnám. Natočili jsme tři díly a dozvěděl jsem se, že neexistuje žádná regulace. Nikdo ti nemůže říct, za kolik máš směňovat euro. Tam jsem pochopil, že bych musel začít měnit zákony, chodit do Sněmovny a lobbovat a to už já nechci. To mě nebaví, jakýkoli řešení věci s politiky je nudný, zdoluhavý a řekl bych i zbytečný. Česká národní banka bohužel nezabráňuje tomu, co směnárny dělají. Mé doporučení směnárnám je, vyměňujte 1 euro za 1 korunu, budete mít přece hned lepší byznys! (smích) A vizuálně pro diváky zajímavější je určitě, když se honíš za taxíkem v ulicích a ne, když se hádáš s osmnáctiletou slečnou přes neprůstřelné sklo...

V čem bys teď viděl smysl pokračovat?

Já se ti podívám... (otevřít díř) Rychlodráha na letišti, to je velký téma. Sexygame, pořad, který běží večer na komerčních televizích. Stojí sto korun na minutu, můžeš tam zavolat a hrát soutěž. To je hodně velká levárna. Drogy, to je pro mě taky velké téma.

Já bych teď rád opustil Prahu VS. Prachy, protože se to podle mě už moc spojilo s taxikáři. Rád bych pracoval s novými kolegy na nových věcech, vždycky jedna dvě epizody na každé téma. Ale tepat do toho stejně tvrdě! A rozhodně si nepředstavujte pořady, které znáte z televize. Moje zásada je nikdy nemít ilustrační záběry, to mě vždycky rozčiluje. Vždycky vidíte to, co se děje!

Nadhodil jsi spoustu témat. Myslíš si, že se objeví lidi, kteří budou o problémech Prahy natáčet videa jako ty?

To nevím. Viděl jsem jednoho kluka, co natáčel videa pro turisty v angličtině. Co mají a nemají dělat a tak. A rozhodně si myslím, že lidi víc vnímají věci kolem sebe. Myslím taky, že když ukážete přímo zločince (myšleno nepoctivého taxikáře pozn. red.), kteří jsou přímo na ulici, tak si toho víc lidí všimne, třeba si ho i vyfotí. Je (nepoctivý taxikáře) to štve. Teď jsou tam taky (myšleno nepoctivý taxikáři v ulici Pařížská) (smích)!

Oni taxikáři nemají dobrou pověst ani mezi námi Čechy. Je k tomu i jiný důvod než jenom těch pár zlodějů na Staromáku?

Dám ti takový příklad, v Čechách se říká, že všichni Romové kradou. A kradou všichni? Ani náhodou...

U taxikářů je to podobně. Rozhodně si budeš víc na nich pamatovat to špatný, příjemnou jízdu si pamatuje málokdo. Ale tu špatnou jízdu, třeba ti neúčtoval víc, vyhodil tě, kde neměl, smrděl... rozhodně je nejde házet do jednoho pytle.

Lidi si rádi postěžují...

Rozhodně. Já jsem byl teď v rádiu na rozhovoru, volali tam lidi s dotazama. Stěžovali si, jak jsou ti taxikáři hrozný a tak... a já jsem se ocitl v pozici, kdy jsem je vlastně hájil, což bych nikdy nečekal. Musel jsem jim na to odpovídat, že samozřejmě ne všichni jsou špatní.

Byl jsi teď taky v Hyde Parku na ČT, kde jsi vlastně taxikáře podobně hájil...

Já jsem je úplně neobhajoval, oni si mě ozvali jako dokumentaristu, co sleduje taxikáře. Já jsem měl ale chuť jim říct, „proč jste si mě vlastně pozvali, vždyť já sleduju jen ty nepoctivý taxikáře!“ Už i novináři je (taxikáře, pozn. red.) házejí do jednoho pytle, a to není fér. Demontrace byla zbytečná, jediný, čemu pomohla, byl Uber (alternativní taxislužba, jízda se objednává přes aplikaci v telefonu, pozn. red.).

Co si myslíš ty osobně o podobných alternativních službách, typu Uber nebo Liftago?

Tak já je krátce zkusím popsat. Liftago je výhodný pro řidiče. Řidič má svobodu v tom, jak a kde může nabízet služby, cenu si určí, jakou chce. Jsem rád, že to je úspěšný český start-up a moc mu fandím. Uber je pro mě (přemýšlí) asi jako Česká pošta vs. E-mail, kdybych to měl zkrátit. To není o tom, že je teď Uber nelegální, ale o tom, že tohle je typ služby, která jednoho dne bude přepravovat miliony lidí po planetě, je super! Asi si teď budete myslet, že jsem placenej Uberem, jak to rád tvrdí taxikáře, ale opravdu nejsem (smích)!

Uber přemísťování lidí z bodu A do bodu B vyhrává na plné čáře. A to, že teď řešíme, jestli porušuje zákony...to je mimo, zákon totiž s podobnými službami ještě ani nepočítá, je to něco nového. Pro mě je to skok třeba jako kůň – auto, velký skok. Jeli jste někdy Uberem?

Hm, ještě jsme nejeli...my jsme studenti, my jezdíme MHD (smích)...

To já taky, sem jsem přijel normálně emhádečkem. Jel jsem z Anděla... tak to je prostě hromadnou dopravou rychlejší!

Máš přehled i o službách sdílejících jízdu?

Rozhodně se o takový aplikace a služby zajímám. Jel jsem jednou do Madridu, což by vás normálně vyšlo dost drahého, na benzínu, na mýtném, na provozu samotného auta a podobně. My jsme tehdy jeli ve čtyřech, bylo to super, to já dost podporuju. Myslím si, že když jede v autě jen jeden člověk, zvlášť na kratší vzdálenosti, tak je to v podstatě blbost. Sdíleným jízdám fandím. Neko-nečně.

Ve Španělsku proti BlaBlaCar (služba, která koupila český portál pro sdílení jízdy Jízdomat.cz, pozn. red.) protestovali místní provozovatelé veřejné dopravy...

Spolupracoval jsi s nějakou českou turistickou agenturou, případně s magistrátem na brožuru o Praze, o taxicích?

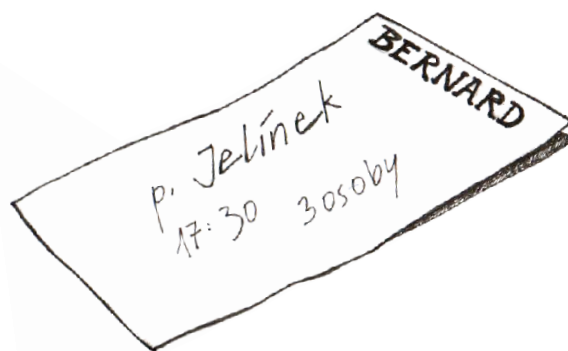
Magistrátu jsem jednou radil, budou se dělat na vytipoovaných náchylných místech plakáty. Ironický, ve stylu: „Chcete zažít to, jaké to bylo za komunismu, svezte se zde taxikem“ nebo „Chcete se svézt nejdražším takikem? Nejezděte do Curychu! Stojí vedle vás!“, případně „Chcete navštívit muzeum komunismu? Jste v něm“... tak takové plakáty by mohly přijít do centra během března. Ale tipuju, že tam vydrží tak dvě tři hodiny, než je ti taxikáři odstraní....

Myslíš si, že mladým lidem je jejich město, nebo obecně místo, kde žijí, ukradený, lhostejný? Měli by se mladí víc angažovat, měnit svět kolem sebe?

Jestli já vidím nějaký problém, tak to v tom, že lidi potřebují mít nějakou akci okolo! Třeba akce „Hipstři jdou uklízet do údolí“. Dělejme věci jen tak! Nemusíme se tím chlubit na Facebooku, vyfotit si všechno...

Myslím, že mladým iniciativa nechybí. Ale jen se všechno organizuje a tak... věcem chybí spontánnost! Dělat věci jen tak. Třeba neházet vajíčky na zem, takový drobnosti. Každý by měl začít u sebe!

Honza Jílek a Lída Kulhavá, oktáva

Zas to duševní zdraví...

Ti z vás, se kterými jsem kamarádka i na Facebooku, si už asi všimli mé, možná místy až otravné, aktivity v oblasti informování veřejnosti o duševním zdraví. Mluví o projektu Nevypusť duši, kterého jsem součástí. (Kde jinde se sebe-propagovat než v našem milovaném Porgazeeenu, že?) Jedná se o kampaň pořádanou devíti mladými slečnami z České republiky (a jedné ze Slovenska), které se od září snaží prolomit tabu spojené s mentálním zdravím, zatím převážně skrz sociální sítě, ale naše ambice sahají mnohem dále, než jen na vaše obrazovky.

Mluvit o duševním zdraví je potřeba, a kdo se mnou nesouhlasí, se asi nedívá dostatečně pozorně na svět kolem sebe. Všichni snad známe ty statistiky, jeden ze čtyř lidí si ve svém životě projde nějakou duševní nemocí a průměrná míra úzkosti dnešních středoškoláků by v padesátých letech byla diagnostikovaná jako klinická. Deset procent populace bude mít v příštím roce depresi, a i kdyby se z ní úplně vyléčili, je padesátiprocentní šance, že se jim nemoc vrátí. Světová zdravotnická organizace, spadající pod OSN, tvrdí, že pokud se něco nezmění, bude deprese v roce 2020 druhá nejvíce globálně rozšířená nemoc. Ty jo, doufám, že jsem vás teď moc nevyděsila, ale snažím se říct, že by se důležitost mentálního zdraví neměla podceňovat a to nejmenší, co můžeme udělat, je mluvit o něm.

Takže vás rozhodně nenutím lajkovat Facebook Nevypusť duši, ale spíš než to se vás snažím přesvědčit o duševním zdraví přemýšlet, mluvit, ale především dávat pozor na svoje blízké a pečovat sám o sebe, než bude moc pozdě. Tak hodně štěstí a nevypusťte duši!

Františka Tranová, sexta

Pár hodin strávených na GJN mi otevřelo oči. Samozřejmě – debaty byly zajímavé a inspirativní, ale přece jenom jsem si uvědomila něco, nad čím mě celých sedm let nenapadlo ani přemýšlet. Že PORG není jediná škola v Praze, že si můžeme rozumět i s neporgány, že PORG má určitě duši a „něco do sebe“, ale že i jiné školy a jiní lidé mi můžou nabídnout něco nového. Nevědomky se ocitáme v takové bublině – duhové bublině poletující klidně vzduchem, ale všichni víme, že i ta nejhezčí bublina musí někdy prasknout. A v našem případě by se to radši mělo stát dříve nežli později.

Znám hodně lidí, kteří v této bublině snad ani nikdy nebyli, hlavně protože jsou přirozeně komunikativní, přátelští a odvážní vstoupit do jiného kolektivu, ale také znám ty, kteří si tak jako já spokojeně lebedí na zahřátém místě a sedm let je nenapadlo si předsednout z oblíbeného červeného křesla na (v ničem horší) čalouněnou pohovku. Pak přijde ale chvíle, kdy vám už značně prosezené červené křeslo začne být trochu protivné a rádi byste se třeba aspoň na chvíli veřeli na tu pohovku. Jenomže to není tak jednoduché.

Jedna věc, co se vám bude hodit vždycky, ale úplně vždycky, je široký okruh přátel. Ať už ti nejbližší, blízcí, „prohodíme pár slov“ nebo dávno zapomenutí nejlepší kamarádi ze základky. Nemusíte trávit dny, večery a noci v hospodách a oslovovat kdekoho. Stačí čas od času vybočit z každodennosti a nebát se předem, že to bude automaticky horší, že lidi, které oslovíte, vám ani neodpoví. S každou novou známostí se okruh kontaktů nafukuje rychlostí světla a ten kytarista bude znát skautu, který zná učitele matematiky, který zná herce, kterého potřebujete. Jakkoli smutné to může být, spoustu příležitostí a úspěchů se naskytne díky známostem.

To všechno mi došlo, když jsem viděla jinou fungující, podobně úspěšnou školu, s více než osmi třídami, v centru města (jak by to podle Adama Gebriána mělo být) a se stylovými a o nic méně přátelskými lidmi než na PORGu. Vzkročit do neznámých vod je těžké a vyžaduje jistou míru odhodlání, ale to není nic, co by pro běžného porgána mělo být překážkou. Jedním z cílů vzdělávání by mělo být naučit se vidět okolí jinak, přijímat rozdílné názory a vytvořit si ten svůj, a to se nejlépe dělá s lidmi z různých škol, zemí i sociálních vrstev. Tak se příští rok vydejte na šestý ročník na GJN a třeba uvidíte to samé, co já.

Kateřina Jellušová, septima

Přímo kosmické

Asi jste ho všichni viděli. Červený plakát, neobvykle dobře graficky vyřešený, s nápisem NeruDen: URBAN EDITI-ON. Tématem této studentské akce byl život ve městě, takže (nejen) nám Pražanům téma velice blízké a pro studenty, myslím, i docela atraktivní. Gymnázium Jana Nerudy slaví 150 let od svého vzniku (takže PORG je šestkrát mladší!), a tak pojalo tento ročník ve velkém stylu.

Abych vás uvedla do děje: NeruDen je den plný besed, výstav, workshopů nebo bazarů s oblečením. Letos přijali pozvání na besedy architekt a urbanista Adam Gebrian, fotograf Jaroslav Kučera, předseda Strany zelených Matěj Stropnický, majitel Café v Lese Ondřej Kobza a výtvarník Michal Škapa. Celý prostor školy byl ke všemu přeměněn na město, takže jsem se po škole orientovala podle zastávek metra, odpočinula jsem si v parku v atriu a vyznavačům nočního života stačilo sejít schody do šaten.

Annaberg vs. PORG - stres!

Asi to znáte, je pátek odpoledne a vy přijдете ze školy. Jste šťastní, že po tom hrozně dlouhém týdnu máte zas dva dny volna. Pak si ale vzpomene, že se musíte učit na ty dva velký testy, který na vás po víkendu čekají. No jo, a vlastně ještě poslat esej na angličtinu a napsat recenzi na češtinu. A rázem se obrázek poklidného víkendu plného válení rozplyne.

A tak začíná opravdové zoufalství každého studenta, u kterého vlastně každý víkend vypadá dost stejně. Chcete radu, jak s tím pomoci? Vycestujte!

Poslední 3 měsíce jsem si dala od PORGu a Prahy volno a jela do zahraničí. Konkrétně do Annabergu-Buchholze v Sasku, vlastně kousek od hranic. A samozřejmě tu chodím do školy, na gymnázium sv. Anny přímo v Annabergu.

Když jsem sem přijela, strašně jsem se bála. Nová rodina, noví spolužáci, nová škola. Časem jsem samozřejmě zjistila, že se nemám čeho bát. Protože jste cizinec/cizinka, všichni jsou na vás hrozně milí. Zvlášť když je němčina až váš třetí jazyk v pořadí. Pořád se vás všichni ptají, jestli tomu rozumíte, jestli nepotřebujete pomoci.

Testy po vás dost často ani nechtějí, a pokud vám ho přece jen dají, nedostanete známku. Domácí úkoly se tady moc nerozdávají, ale když je kvůli jazykové bariéře také nezvládnete, nevadí. Všichni mají pochopení.

Takže po tom, co jsem se přestala stresovat tím, že jim moc nerozumím kvůli jejich saskému dialektu, a když jsem překonala strach z nového prostředí, začala jsem vidět i ty výhody svého pobytu.

Hodin tady máme v součtu víc, než mám na PORGu, ale protože začínáme v 7:30 (každý den!), končíme nejdéle v 15:00. A protože tady nic moc do školy dělat nemusím, zůstává mi celé odpoledne volné. A to každý den.

Možná vás napadne, že to je sice super, ale jestli vás to po těch třech měsících nepřestane bavit. Asi byste měli trochu pravdu. Ze začátku si jen užíváte, že nic nemusíte. Přijedete domů, najíte se a přemýšlíte, co všechno můžete dneska dělat. Jít se projít, číst si, sportovat, koukat na seriály atd.

Je to ale zároveň skvělá příležitost začít s něčím novým. Nebo pokračovat s něčím, na co jste už zapomněli, neměli jste na to náladu nebo

čas. Chtěli jste se vždycky naučit háčkovat? Mluvit španělsky? Malovat, psát knihy nebo básně? Přesně k tomu je tohle místo a prostředí jako dělané. Nemusíte upřednostňovat školu nebo kroužky před svými „skrytými“ zálibami, ke kterým jste se nikdy nedostali.

Kromě spousty volného času, který nemusíte produktivně využívat (nebo aspoň předstírat, že ho nějak smysluplně využíváte), je tu i skvělá příroda. Stačí si vzít svoje nové hobby, ať už to je čtení, malování nebo pletení, a jít si sednout na lavičku do lesa nebo do blízkého altánku. A je to zase hned o něčem jiném.

Smyslem tohoto článku není vás nalákat sem do Annabergu (přece jen je to oproti Praze malinké městečko, ve kterém se sotva něco děje). Chci vám spíš jen, přestože to zní lacině, ukázat nový „pohled na život“ a říct, že se nemusíte pořád jenom stresovat se školou. A přestože se už do Prahy těším, bude mi ta spousta volna moc chybět. Protože asi k němu jsem si tady vytvořila nejsilnější pouto...

Kačka Kubicová, sexta

Jak přežít 3 měsíce na Aljašce a nezbláznit se

Petersburg je malé aljašské město. Leží na ostrově Mitkof, který je velký asi jako Praha. Na ostrově se, kromě třítisícového městečka, nachází ještě jedna silnice, která vede na druhý konec ostrova (kde nic není), a pár tábořišť. Zbytek tvoří bažiny a prales. Se světem Petersburg spojuje zřídka jezdící a pomalý trajekt a malé letadlo. To je stručný popis místa, kde jsem strávil tři měsíce života.

Tam musela být zima, co? To je asi nejčastější reakce, kterou od lidí slyším. Petersburg se nachází na jihovýchodě státu, přibližně na stejné zeměpisné šířce jako Skotsko. Tato část Aljašky se vysokými horami a stovkami ostrovů podobá norským fjordům a krajina připomíná spíš prales než severskou tundru. Hodně tu prší. Prší tu pořád. Mnohem větší problém než zima je nikdy neustávající déšť. Na konci srpna, kdy jsem do Petersburgu přiletěl, panovalo příjemné babí léto, sněžit začalo až den před odletem, v půli listopadu.

Kolik jsi viděl medvědů? A co polární záře? Tyhle otázky musely přijít. I když v Petersburgu není taková zima, jak byste možná čekali, pořád je to Aljaška. Med-

vědy jsem měl to štěstí vidět hned tři, k tomu velryby a nespočet bělohavých orlů, které tu mají snad místo holubů. Když vás to tak zajímá, štěstí jsem měl i s polární září.

Jak se tam žije? Konečně zajímavější otázka! Kromě chození do školy a dělání dlouhých úkolů se toho ve třítisícovém městečku moc dělat nedá. Pokud zrovna neběháte. Nějaký sport tu dělá snad úplně každý. Já si vybral cross-country, tedy přespolní běh. To obnáší každodenní hodinu a půl trvající tréninky a závody každý víkend. V případě Aljašky je to ještě zajímavější, protože kvůli závodům musíte cestovat pomalým trajektem do okolních měst, která jsou na jiných ostrovech. Kvůli jízdním řádům pak na cestách strávíte třeba pět dní a zameškáte několik dní školy. Skoro každý týden až do konce sezóny (ta v případě cross-country na Aljašce končí už na začátku října). To sice nemusí znít moc dobře, ale je to skvělá příležitost, jak čas od času vypadnout z izolovaného ostrůvku. A pro mě to byla skvělá možnost poznat jihovýchodní Aljašku.

Mile mě překvapila tamní střední škola. Co se týče IT, Petersburg High School nemá konkurenci. Každý student dostane od školy MacBook (!), a dokonce tu mají dvě 3D tiskárny. Dokumenty tu nemusíte tisknout, ale rovnou je sdílíte s vyučujícím přes Google dokumenty. Testy jsou rovněž online. Moderní technologie tu opravdu umí využít. A to jde o normální státní školu.

Všichni tu jsou hrozně "busy"... Alespoň ti, kteří nehodlají zůstat na Aljašce a lovit ryby a plánují jít na vysokou školu. Čím dál od Aljašky, tím líp. Úkolů tu studenti dostávají opravdu hrozně moc, doma toho děláte snad víc než ve škole. Když k tomu přidáte každodenní tréninky a ještě třeba hraní v orchestru, s volným časem se můžete rozloučit.

Na druhou stranu, co jiného než úkoly a sport tu dělat? Moc dalších variant se nenabízí. Improvizované kino promítá jen jeden film týdně. Když je hezky, můžete jít na túru do okolních lesů (což ale může být nebezpečné) nebo kempovat. Čas se dá zabít i v jedné ze tří kaváren na ostrově nebo v moderní a dobře vybavené knihovně. To je asi tak vše. Oblíbenou kratochvílí je lov. Zatímco rybolov je pro většinu místních práce, o víkendech se vydají lovit divokou zvěř. Všichni to hrozně prožívají a předhánějí se, kdo ulovil lepší kousek. To je ještě celkem neškodná a legrační stránka aljašského buranství. Náklonnost některých obyvatel k radikálním a pochybným církvím (zpochybňujících evoluci atd.) je spíš smutná. I když jde o výraznou menšinu, v Petersburgu skoro nenačtete na člověka, který by nechodil neděli co neděli do kostela.

Snad nejtragičtější kapitolou mého pobytu na dalekém severu bylo jídlo. Kvalita tamní školní jídelny mě poprvé v životě donutila připravovat si vlastní svačiny. Koráb je úplně jiná liga a po návratu do Česka jsem si výběru ze dvou jídel (která můžete jídlem nazvat) a polévky začal patřičně vážit. Školní jídelnou ale gastronomické peklo zdaleka nekončí. Jídlo na Aljašce je kvůli malé konkurenci a přepravování po moři hrozně drahé,

výběr omezený a kvalita nevalná. Maso, sýry, zelenina, ovoce, pečivo... to vše mi přišlo úplně bez chuti. Restaurace je ve městě jen jedna, pizzerie, a to dost drahá.

Na druhou stranu, na život na malém městě (nebo ostrově) si zvyknete nečekaně rychle. Stačily tři měsíce na to, aby mě po návratu masy anonymních lidí na Můstku doháněly k šílenství. Nepotkáváte stále ty samé lidi, v obchodech vás obsluhují i jiní lidé než ten sympatický Mexičan. Trvalo pár týdnů, než jsem si na velkoměsto zase zvykl.

V ČÍSLECH:

25:11	můj rekord na 5 km
3273	počet obyvatel Petersburgu
3	tolik jsem viděl medvědů
90	dnů strávených na Aljašce
70	tolik kilometrů dělí Petersburg od nejbližšího města, ještě menšího Wrangellu
1200	kilometrů do Seattlu, nejbližšího velkoměsta

Co ti pobyt na Aljašce dal? Určitě jsem si zlepšil angličtinu, ale Aljaška mi toho dala mnohem víc. Vyzkoušel jsem si život mimo velkoměsto, ještě ke všemu na tak odlehklém a specifickém místě. Po takové zkušenosti si teprve uvědomíte, jaké štěstí to je žít v metropoli uprostřed Evropy. Uvědomíte si, kolik možností na trávení volného večera máte. Uvědomíte si, jak super je, že máme Paříž, Benátky nebo Vídeň na dosah ruky. Kromě několika šťastnějších, kteří byli i v Seattlu, se v Petersburgu našli i tací, kteří Aljašku v životě neopustili.

David Chytil, sexta

#LAlife

Jak asi mnozí z vás vědí, byl jsem v Americe. A to i na docela zajímavém místě, konkrétně jsem tedy bydlel v údolí hned za Hollywoodem, dalo by se říct takové LA Klánovice/Dolní Měcholupy/Dolní Chabry. Zase na druhou stranu z Klánovic vám to do centra veřejnou dopravou trvá cca hod'ku. Z toho místa, kde jsem bydlel já, to do centra LA trvalo přes dvě hodinky a na pláž skoro tři. Veřejná doprava v městě andělů není žádná sláva, a proto si člověk radši zavolá Uber (čteme úbr, nikoli jůbr), což je vlastně takový šikovnější taxík, ale to už asi všichni víte po demonstracích našich milovaných pražských taxikářů.

Asi bych vám mohl říct i něco o své americké škole, kterou jsem navštěvoval. Koukali jste se někdy na teenage filmy z

prostředí amerických středních škol, jako například High School Musical? Tak přesně takhle to vypadalo, i když jsem si zprvu myslel, že se to ve filmech vždycky trochu přehání, tak opravdu ne, vše je pravda. A abych vám také dal nějaké pěkné statistiky, tak školu navštěvují necelé čtyři tisíce studentů, takže si představte počet lidí na PORGu a vynásobte si ho asi dvacetkrát. A věřte mi, že mezi takovýmto počtem lidí se najde opravdu každý typ člověka od největšího „nerda“ po holku procházející se v útlém latexovém oblečku.

Na škole mě ale nejvíce oproti českým školám zaskočila ochranka, které tam bylo opravdu hodně. V areálu školy se pohybovalo několik desítek sekuritáků, kteří se ujišťují, že nikdo nepobíhá jen tak po areálu školy, takže když jste si chtěl dojít na záchod, musel jste si s sebou vzít vestu ze třídy. Zajímavé také bylo, že chodili do tříd a každý třetí student jim musel ukázat batoh, jestli tam náhodou nemá něco ilegálního. Jednou si pamatuji, jak si pro kluka přišla policie a odvedla ho v železnicích.

No ale o škole vám tu asi může psát každý, ta je přeci jen i v Annabergu. Ale v Los Angeles je naštěstí i něco víc než jen škola, 10 kebabáren a kostel. Například tam je Hollywood, kde jsem se mohl jít podívat na červený koberec premiéry Star Wars, ale, teď mě prosím neukamenujte SW fanoušci, neudělal jsem to, tehdy jsem totiž ještě nevěděl, jak sexy je Daisey Ridley. A pokud si někdo myslíte, jak je Hollywood cool a všechno, tak vás zklamám, není. Mnohem víc cool je Santa Monica, ale ještě lepší je party v Santa Monice s dalšími několika stovkami

studentů. To byl určitě jeden z mých nejlepších zážitků v Americe, a ne díky tomu, že by se tam stalo něco mimořádného, ale že se to jednoduše stalo. Kdy se vám v životě podaří partytovat na tak krásném místě, jako je Santa Monica Pier, které je zároveň jedním z hlavních turistických trháků LA, a ještě v takovém počtu lidí?

No zkrátka, pokud jste v kvintě a níž a bojíte se jet do zahraničí z všelijakých důvodů, i když tu možnost máte, tak určitě jedte, ať už je destinace jakákoliv. Je to zkušenost, která se vám bude hodit na celý život a mnoho si při ní uvědomíte. Potkáte skvělé lidi – narazíte sice i na mnoho lidí, se kterými si rozumět nebudete – ale i ti vás toho mnoho naučí. A hlavně vám to do života přidá nezapomenutelný zážitek, o kterém nemůže vyprávět jen tak každý.

Adam Tůma, sexta

Libeňská kronika

rozhovor s libeňským rodákem Jiřím Knapem

Město je jako živý organismus. I když se nám to na první pohled nemusí zdát, město se neustále vyvíjí. To platí i v případě Libně, která se za posledních sto let proměnila k nepoznání. Jak a zda k lepšímu či horšímu a o bezstarostném dětství v Libni jsem si povídal s Jiřím Knapem.

Pan Jiří Knap se narodil v roce 1947 v Libni, kde prožil skoro celý život. Odstěhovat se musel až před dvěma lety, a to do Čakovic. Tam jsem se za ním také jedno prosincové odpoledne vydal. Rozhovor nakonec proběhl v provizorních podmínkách v jeho autě. Pan Knap se brzy rozpovídal. Strávil jsem s ním příjemnou půlhodinu a nakonec mě ještě dovezl na metro.

Rozhodně nejde o ledajakého libeňského rodáka. O Libeň se skutečně zajímá a ví o ní a její historii snad vše. Je jedním ze správců facebookové stránky „Libeňská kronika“ a díky této stránce jsem na něj také narazil.

Včera a dnes

„Přiznám se, já jsem tak trochu staromilec,“ říká pan Knap. Byl zvyklý na malebnou a romantickou Libeň svého dětství, kdy šlo ještě o spíš přízemní zástavbu. „Ale v těch domečcích bych asi žít nechtěl,“ dodává. V 60. letech proběhla rozsáhlá demolice části staré zástavby. Novostavby mu k srdci moc nepřirostly. Dnes se, jak pan Knap podotýká, v bourání částečně pokračuje. Jako příklad uvádí například poslední pozůstatek továrního komplexu Rustonka, který byl zdemolován v roce 2014.

Libeň byla vždy průmyslová oblast. Velký význam měla v Libni židovská obec, která se nacházela namísto budovy dnešního Metrostavu. „To už je dneska vše dávno vybourané,“ říká. „V té době se tam stěhovalo dělnictvo, a to nikdy neoplývalo penězi, takže to byla taková chudinská čtvrť. Na druhou stranu se v Libni nacházely jedny z nejvýznamnějších továren, také přádelny, koželužny, barvírny, strojírny... To už dneska dávno není.“ Velkou

změnu prodělala samotná Palmovka. Ještě v 60. letech šlo o unikátní křižovatku, kde se křížila železniční trať s tramvajemi.

Některé věci se ale rozhodně změnily k lepšímu. Mezi to podle Knapa patří dopravní obslužnost, zejména metro. „Metro udělalo hodně, to se musí nechat,“ říká. „Když to člověk pomine, hezká byla ta romantická léta, navíc byl člověk mladý,“ dodává vzápětí. Největší problém dneška je, že se čtvrť vystěhovává. „Libeň přestává být čtvrtí na bydlení, jakou vždy byla.“ Každopádně, Libeň podle něj zažila už lepší časy. A romantika, ta je dávno pryč.

Hurtovo železářství na dnešní Zenklově třídě poblíž Palmovky.

Život v Libni

Náš rozhovor se ale netočil jen kolem historie. „S klukama jsme chodili na výpravy, rozšiřovali jsme si rajón,“ vzpomíná. „Tehdy jsme jako kluci měli mnohem větší záběr. Čakovice, Dáblice, Čimice, to pro Libeňáka problém nebyl. Dneska myslím, že když se někdo narodí v Libni, tak už ani neví, kde Čimice a Dáblice jsou...“

„Na Rohanském ostrově, jak je dnes golfové hřiště, tak tam bylo obrovské vrakoviště, hřbitov letadel,“ uvádí jako příklad místa jako stvořeného pro dobrodružnou výpravu.

Základní školu i gymnázium absolvoval v Libni. Jeho vnuk navštěvuje základní školu Bohumila Hrabala prý již v páté generaci. Na takzvanou „Lindnerku“ (dnes budova naší školy) sice nechodil, ale pamatuje si, že v ní sídlila základní umělecká škola, která se po roce 1989 přesunula do Kobyliš.

Dnešnímu návštěvníkovi Libně by pan Knap doporučil hned několik oblíbených míst. „Rozhodně Thomayerovy sady, to je taková hezká procházka mezi kaštanovými alejemi. Znáám tam každý kout, chodili jsme tam denně.“ Sady se dá dojít až k Bílé skále, kde se odehrával Štirochův román Lovci mamutů. Mezi další zajímavá místa patří zahrádkářská osada na Libeňském ostrově. „To je velice malebná část, taky jsme taky rádi chodili.“ Knap též zmiňuje nouzovou kolonii Hájek a Kotlaska z první republiky.

Kam chodil Hrabal na guláš

Vzpomínání pokračuje. O změnách svědčí i časté proměny názvů ulic. „To je taková česká specialita,“ říká. Dnešní Zenklova ulice se za Knapova života jmenovala Primátorská, Kirchmayerova a Rudé armády. Poslední název ale má své opodstatnění, právě tudy totiž Sověti z Kobyliš 9. května přijeli.

Dostaneme se i k proslulému Paláci Svět. „To je taky taková smůla...“ posteskuje si pamětník. „Bylo to kulturní centrum Libně. Fungovalo tady kino, dobře prosperovala kavárna s restaurací. Něco takového dnešní Libní strašně chybí.“ Pan Knap měl v paláci maturitní večírek. A dnes zeje prázdnotou a pomalu chátrá.

Náš rozhovor se nakonec stočí i k Bohumilu Hrabalovi. „Osobně jsem ho znal, tehdy jsem dělal brigádu jako kulisák divadle S. K. Neumanna, dneska je to Divadlo pod Palmovkou.“ Když ještě bydlel v Libni, chodil do masné jídelny naproti dnešní drogerii. „Tam si vždy dal guláš nebo tak něco a běžel na autobusové nádraží, protože jezdil do Kerska na chatu. Pak mu zbourali baráček a žil v Kobyliších.“

„Co pro mě Libeň znamená? Především hezké vzpomínky na mládí. Člověk, když vzpomíná, zapomene i na špatné věci, tak už to bývá. Je to moje rodiště, kam se vždy rád vracím.“ I když v Libni pan Knap už nebydlí, často tu vyzvedává vnoučata a stále zde má známé. „S Libní jsem ještě neskončil,“ uzavírá.

David Chytil, sexta

Křižovatka dnešní Primátorské a Zenklovy ulice. Venkovská zástavba nakonec musela ustoupit železničnímu a silničnímu mostu.

Křížení tramvaje s železníci na Palmovce (60. léta)

Zápisky z Améru

1 Můžou plnohodnotně řídit od šestnácti. Ani nevíte, jak svému Američanovi závidím vlastní auto a možnost brázdit americké ulice, které jsou plné stejně mladých řidičů.

2 Rychlostní limit je hodně malý (nebo spíš velký?). Ve městě to nesmíte vytáhnout na víc než 25 mph (asi 40 km/h), mimo město se poté rychlost pohybuje obvykle pod 50 mph (80 km/h) a na dálnici si rychleji jak stodesítkou (km/h, fakt) nezajezdíte.

3 Ceny jsou všude uvedené bez daně. Padesát států, přes padesát různých daní, mezistátní podniky. Pokud mám v kapse tři dolary a chci si koupit svačinu za 2.95, tak na to logicky mám, ne? Ne. Stát to bude třeba o 30 centů víc.

4 Všichni jsou strašně milí a příjemní. Každá konverzace začíná výměnou o tom, jak se máte, a končí popřáním pěkného dne. Každá. Ohledně chování bude možná „problém“ spíš v Čechách...

5 Školní sporty a školní ligy jsou ta nejlepší věc na Americe. Škola vás nutí dělat nějaký sport a být členem jejího týmu, který se pravidelně účastní mezistátních školních lig. Ve hracích dnech se poté obrovské skupiny studentů ve školních barvách schází na zápasech a podporují své spolužáky. Je to neskutečně nádherný zážitek a je škoda, že to není evropsky rozšířená věc.

6 Stereotypy o jídlech jsou pravda. Velká část rodin doma moc často nevaří, ale stravuje se v restauracích, nebo spíše fast-foodech. Jejich popularita v Americe je jasná, najdete je totiž skoro všude a je jich obrovské množství a veliká spousta druhů.

7 Ve velkém tu krachují knihkupectví. Moc Američanů nečte, a když už, tak ze čtečky. Proto tam teďka už knihkupectví moc nezbylo a knihovny se také menší a menší. Jo a – už je v podstatě nemožné najít ve městech obchody s cédéčky.

8 Chápu, proč jsou Američané tak pyšní na svoji zem. Je hodně těžké tomu odolat. Všude visí americké vlajky, stojí nádherné monumenty a pro hrdé nápisy také nemusíte chodit moc daleko. Spojené státy jim to tedy víceméně vnucují a vtloukají do hlavy. Nutno poznamenat, že jejich občané to s radostí přijímají.

9 Fake ID opravdu existuje. Dá se sehnat tak za stovku dolarů a je to pro mladé jediná možnost, jak sehnat alkohol. S hraničním věkem daným na neuvěřitelných 21 let to jinak nejde. A když ještě 99 % prodáváčů dodržuje přísný zákon o dožadování se dokladů při prodeji alkoholu a ptají se i skoro důchodců, či na první pohled dospělých lidí, jiná možnost vám nezbývá.

10 Od většiny produktů mají mnohem více příchutí a druhů než jinde. Mátová nebo skořicová Orea, nebo dokonce plněná burákovým máslem? Není problém! Tic Tacy s chutí, která se do Evropy dostane tak za rok, jestli vůbec? Jasně! Achjo, tohle je zrovna opravu nefér.

Štěpán Vácha, sexta

Jak se jí ve Francii?

Jen co vejдете dovnitř, víte, že tady to bude jiné než v Čechách.

Otevírá se před vámi prostor plný stolů a regálů, které jsou celé nacpané jídlem. Jogurty, saláty, dezerty, mořské plody, pečivo, ovoce... Je tu snad všechno. Celkem si můžete vzít až pět kousků, ale nikdo nekontroluje, zda si nevezmete víc. Člověk si ani nestihá vybírat. Má si dát radši ananasový pudink místo čokoládového dortu? Je dobrý nápad si k sladkému koláči brát kyselou krevetku? Nemám toho na tácu trochu moc? To jsou starosti, které se honí místním studentům v hlavě.

S vlastními úlovky se poté vydají do moderně zařízené jídelny. Jsou zde schopní strávit klidně celou hodinu – obědové pauzy mají až dvakrát delší než my. Nikdo nikam nespěchá. Občas se jich ptám, jak se to, co mám na talíři, vlastně jí. Přemýšlím, jaké by to bylo, kdyby byl Koráb také takový.

Ano. Takto se jí ve Francii.

Ondra Dušek, sexta

Když střepy tančí...

Mezi námi PORGány se zřejmě nachází sekta masochistů, kterým se stýská po tanečních. Jeden z nich, sextán J. Š., tuto tužbu proměnil v realitu, když se 22. ledna uskutečnila historicky první tančírna na PORGu.

Nadešel pátek P, taneční fanatici i obyčejní zvědavci proudí do tělocvičny. Mezi nimi nejsou jen PORGáni, ale i četní hosté. J. Š., taneční mistr a známý svůdník, na nic nečeká, pouští hudbu a chytá první dívčí oběť za pas. Následují další taneční páry, mnohé oblečené velmi formálně, ale jiné občas skoro v teplácích. Kvinta hrdě ukazuje své nedávno nabyté taneční umění, ostatní ročníky dost zaostávají, ale snaha je. Konzervativní pojetí párů bere brzy za své, na parket se dostávají všemožné i všenemožné dvojice stejného pohlaví. Z

miniaturních reproduktorů duní ostosedm hudba všech žánrů, klasickou českou polkou počínaje a ruský znějícím německým valčíkem ve francouzštině konče. Ve vzduchu nasládle voní pot z posilovacích přístrojů, vprostřed nichž si nejmenovaná B. S. bez valného zájmu o probíhající akci se stoickým klidem čte knížku.

Zcela nečekaně přichází zlatý hřeb události, když jedna z okenních tabulek puká a střepy se sypou na parket, jako by si také chtěly užít trochu taneční nálady. Zaražené ticho během několika sekund přerušuje opět mistr J. Š., který nehledě na vlastní nebezpečí hrdě se vrhá i s partnerkou mezi střepy a jako smyslů zbavený se točí do rytmu polky, po otravě alkoholem druhé nejčastější příčiny smrti v ČR. Pud sebezáchovy

a stud za chvíli odhazují brzy i ostatní a veselí propuká nanovo. Tančí se pak ještě dlouho, než sám J. Š. začne ronit krev, pot a slzy, a ohlásí tedy konec programu.

Pokud bych byl požádán o popis svých osobních dojmů z PORGovské tančírny, musel bych přiznat, že mi trochu moc připomínala zvláště nepříjemné diskotéky ve třetí třídě. To však nemá nic do činění s přípravou akce, která byla znamenitá, a tímto bych za ni nominoval J. Š. na ocenění bílého slona, nebo alespoň černé svině (nechápat, zeptajte se M. B. ze septimy). S trochou štěstí se na Vás těším (za celou redakci) na druhý díl tančírny, tentokrát alespoň v Obecním domě.

Mikouš Adamů, septima

Nic tady nerozbijte, holoto! Aneb Povedený lyžák

Je 10. ledna, půl jedenácté a k naší škole přijíždí autobus. Překvapivě to není žádný Neoplan z devadesátých let, který vozí důchodce k Mácháci, ale moderní kousek se záchodem, zásuvkami a klimatizací.

Řidič, vizáží připomínající George Clooneyho (jen to espresso chybí), nás upozorní, že je teprve 14 dní starý (autobus, ne ten řidič) a ať ho nezašpiníme. Poučíme se z jeho slov a odpadky házíme pouze pod sedadla.

Majitelka penzionu Horské zátíší nám velitelským hlasem prozradí, že pokud tu něco rozbijeme, budeme dělat hluk nebo pohneme s nábytkem, PORG už sem nikdy nepojede. „Kdybyste ale chtěli whirlpoolek,“ přechází paní majitelka do sladkého tónu, „dám vám slevičku na tři stovky.“ Ohromeni touto velmi výhodnou nabídkou se přesouváme na

sjezdovku, kde se rozřazujeme do družstev.

Rozhodovalo se hlavně podle toho, kdo byl kde minulý rok (rozřazeno bylo už po prvním kole, ale stejně jsme jeli i druhé), protože viditelnost ani sněhové podmínky nebyly právě ideální. Tentokrát se ovšem družstva nejmenovala podle čísel, ale podle barev, stejně jsme se ale orientovali podle čísel („Ty seš trojka?“ „Já jsem žlutěj.“ „Jo, takže trojka.“).

Celý týden poté běžel podle dobře známéhoustru „dopoledne běžky, odpoledne sjezdovky a zítra naopak“, jen ve středu se na běžkách místo na závodní okruhy vyjelo do Špindlerova Mlýna. Stejně jako minulý rok jsem nejel, tentokrát kvůli únavě a bolestem hlavy, čemuž ovšem samozřejmě nikdo nevěřil (všechno sis to vymyslel, flákači, ulej-

váku, vám se spíš nechce, ne? apod.). A opět jsem si ověřil, že lanovka na Medvědin je noční můrou všech lyžařů, protože v dnešní době by dvoukilometrovou lanovku bez bubliny do bezlesého terénu postavil jenom šílenec nebo člověk toužící se z nějakého důvodu pomstít vyznavačům zimních sportů.

No a pak už jenom závod ve slalomu („Jsem třetí...“ „Ty jo, dobře ty.“ „...od konce.“), běžkařský na pět kilometrů (po dojetí jsem jako jediný nefandil ostatním, ale zapadl do hospody, jsem to ale sportsman) a diskotéka s nádherně falešným zpíváním („Hélou from dý ádr SÁÁÁÁÁJD!“) a odjezd domů.

A víte co? Já kacířsky řeknu, že se mi po té příšerné čtyřsedačce ani nebude stýskat.

Vojta Voska, tercié

Mýty a fakta... o feministkách

Feministky nenávidí muže – fakt.

Tak se na sebe občas podívejte, pánové, jediná, která by mohla mít k něčemu takovému kladný vztah, je masochistka nebo lhářka.

Feministky jsou hysterky – fakt. Ale zkuste si nebýt, když se vaše vlastní orgány snaží jednou za měsíc zaškrtnout, očekává se od vás, že budete za všech okolností oholené a krásné, a navíc dostáváte zaplacenou míň a musíte poslouchat komentáře typu: „Není to na tebe moc těžké, zlato?“ nebo „Je tak zvláštní potkat holku, která rozumí fyzice!“

Feministické názory mají jenom ženy – mýtus. Na posledním sčítání feministek organizovaném Meziga-laktickou ligou za vyhubení mužů bychom mezi členy a členkami hnutí našli značné množství Vulkánců, Twi'leků, Togrutů, delfínů, Mon Calamarů a dokonce několik Vagonů.

Hlavní sídlo feministek je tumblr – fakt. Tak trochu. V rámci internetu se na tumburu vyskytuje zvláštní poddruh „tumblr feminist“, který je radikálnější a hlučnější než jakékoli jeho příbuzné. Jejich koníčkem je přehlušování a shazování jakýchkoli jiných názorů než jejich vlastních, a je tedy snadné zaměnit hlas této malé skupiny za hlas celku.

Všechny feministky jsou lesby – fakt. Co jiného jim taky zbývá. A vzhledem k tomu, že vědci už jsou ve výzkumu reprodukce bez mužů dost daleko, vypadá to, že jsme na cestě k utopické společnosti, kde neexistují muži, a státy spolu tudíž nebudou válčit, ale jen chvíli nemluvit.

Feministky se neholí – fakt. A jestli vám tím kazím den, pánové, tak si polibte, ale feministky jsme tím pádem všechny.

Dovolte, abychom se s vámi rozloučily citátem Pata Robertsona, který definoval feminismus jako hnutí, které „ponouká ženy, aby opustily své manžely, zabily své děti, prakticky čarodějnictví, zničily kapitalismus a staly se lesbami“. Budeme se snažit, Pate.

Mýty a fakta... tentokrát o zrzcích

Nemáme duši – fakt. A vy taky ne, protože vaše duše pravidelně pojdáme za zpěvu textů kapely Ortel. Za každou snědenou duši nám na těle přibude další piha. Až zemřete, čeká vás nikdy nekončící utrpení uvnitř té pihy.

Všichni zrzcí kluci jsou oškliví – mýtus. Podívejte se na mě, Homáše nebo třeba Conana O'Brienna...

Všichni jsme mutanti – fakt. Zrzavý gen je lehkou mutací MC1R genu na 16. chromosomu. Ale na to, aby nás vzali do X-menů, to nestačí :(.

Můžete být zrzek a nevědět o tom – fakt. Až 40 % lidské populace přenáší gen zrzavosti, ale neprojevil se

u nich. V průběhu života se může však vynořit na povrch, což se projeví prudkou bolestí hlavy, vyrašením pih po celém obličej, zbarvením vlasů do zrzava a samozřejmě ztrátou duše. Tento proces je nezvratný. Pravděpodobnost toho, že se gen vynoří, je 6,9 %. Zrzcí, u kterých se mutace projeví až po prvním roce života, jsou zrzkomunitou považováni za nečisté a často jsou na ně pořádány pogromy.

Zrzcí nešediví – fakt. Zrzavý pig-

ment se na vlasech drží mnohem déle než běžný pigment. A i když začne odcházet, přecházejí přes spektrum magických barev. Začínáme na měděné, poté přichází naoranžovělý blond a nakonec vlasy mohou až zbělat, což je mnohem víc cool než šedivé vlasy. Čím více duši pozřeme, tím déle nám zrzavé vlasy vydrží. Pokud jsou naše kadeře pravidelně vyživovány, přivlastní si schopnost vyjadřovat naše emoce. Když máme vztek, naše vlasy se nažhaví do ohňově rudé barvy a začnou vát v imaginárním větru.

Zrzcí pomalu vymírají – mýtus. To by se vám líbilo, co?

Legenda o Ivanu Liebenském z Jonáku

V malé vesnici jménem Lieben, či také po česku Libeň, nedaleko královského města pražského, žil a byl jeden zlatý člověk, ke všem pozorný a celým svým počínáním zbožný. Slul jménem Ivan Liebenský z Jonáku, mecenáš počínání žáků, učenců i mistrů mnoha myslitelných oborů. Jen jediný nešvar bychom našli v jeho počínání. Mecenášství své i život svůj samotný potřeboval si nějak obstarati. Inu, byl to člověk podnikavý a velice šikovný. Ve vesnici Lieben si zařídil zprvu malou a zcela přehlédnutelnou krčmíčku na samém konci vesnice.

Naštěstí pro našeho Ivana jeho podnik budiž poslední záchytou putujících před královským městem. Nabízel jim poctivě vykvašené pivo a koneckonců také dobrou společnost vybraných dam, které sem se zlatou pravidelností začaly docházeti. O jeho krčmě se roznesly jen ty nejlepší zvěsti a po čase sem dojížděli na drožce i páni konšelé z královské Prahy. Nějací z nich zde utratili nemalé obnosy zlatáček. Milému Ivanovi se božsky dařilo. Z malé krčmy se stal pořádný hostinec a hostí mu přibývalo kvapem.

Krásu jeho dnů mu začali znepříjemňovat závislivci z celého okolí. Vzal si totiž tu nejkrásnější ženštinu, kterou byste v Liebni a snad i v celém městě pražském našli! To bylo slávy! Po nějakém čase se stala přestrašlivá událost, Ivova ženuška byla nalezena zamordovaná. I svolali komisaři komisi, nechť mord by vyřešila. Pánové koumali, koumali a vykoumali! Odsouzen za strašný takový čin byl samotný Ivan Liebenský z Jonáku! Celých 18 zim strávil v tom nejhorším Walditzkém žaláři, kam ho ráčili uvrhnout! Všem hroznému Ivo odolal a nakonec i jeho trest pominul, on se mohl po toliko letech svobodně projít po božím světě. Nu, jeho proslavená krčma byla zbědovaná deštěm, větrem a kroupami, nikdo se o ni nestaral. A náš onehdá tak štědrý a zámožný mecenáš najednou osiřel. Jeden jeho starý přítel, výčepní to byl, mu pomohl. Ale i tak musel žít skromně a po dvou letech zemřel, osamě, na chorobu neléčenou.

Honza Jílek, oktáva

POZNÁMKA:

Ivan Jonák (3. 7. 1956 - 24. 2. 2016) byl majitel Disco-landu Sylvie, vlivný přítel mnoha pražských politiků, slavných herců a také členů mafie. Do jeho libeňského klubu (Primátorská 3, nedaleko zastávky Stejskalova) se v 90. letech sjížděli na divoké večírky všichni, kdo tehdy „něco znamenali“. Je spojován mimo jiné také s podvodným podnikatelem Františkem Mrázkem. Byl odsouzen k 18 letům vězení za objednání nájemné vraždy své manželky, se kterou měl prý spory o vlastnictví klubu Sylvie. Jeho vystupování bylo poněkud excentrické, procházel se po Praze se svým medvědem – domácím mazlíčkem – na vodítku. Svůj noční klub propagoval jízdou kabriem po centra města společně se slečnami postrádajícími jakýkoli oděv. Zkrátka si užíval divoký devadesátkový život! Zemřel v únoru letošního roku, přesně 666 dní po propuštění z vězení.

Ivan Jonák (vpravo) se svým kamarádem.

(foto ze dne 13. 3. 2016) Jonákovi příznivci přijíždějí z celé ČR, aby uctili památku krále českého podsvětí. Všimněte si pietní atmosféry místa.

Na laně!

Je nádherné, když unavení z té boulovaté sjezdovky přijedete k lanovce, posadíte se a koukáte, jak se sedačka posunuje po stanici, jak funguje spínací aparát... jo, už jsem zticha.

No prostě se posadíte a najednou si všimnete, že nejedete sami. Vedle vás totiž sedí další člověk. Ano, může to být úplně normální lyžař, ale také někdo, koho byste nechtěli potkat ani na ulici, a teď s ním musíte sdílet sedačku... Nastupovat!

Malé děti – umějí být roztomilé, veselé, ale také poněkud otravné. Přece jen, když vedle sebe po desáté slyšíte „A plóóóč?“ nebo „Tatí, mně se chce kakat/čůrat/mám hlad/bolí mě nožičky“, modlíte se, aby se na lanovce něco neporouchalo a rychle vás vyvezla nahoru.

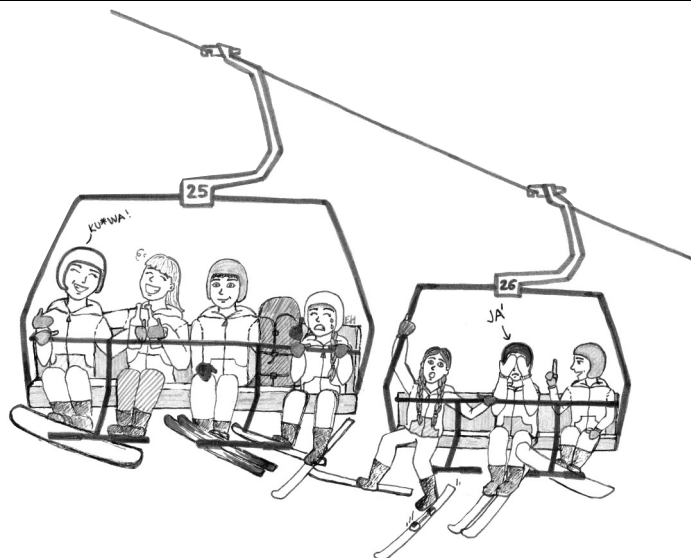
Experti – tam byli, tam taky, tam ne, ale znají to tam, Livigno je nejlepší, Špindl je na prd, dneska se perfektně kárvuje. Vždy jsou dva a vždy máte chuť se do jejich debaty připojit a taky dělat chytrýho.

Polští snowboardisté – na hory se jezdí za klidem? Tak určitě. Za pátou podpěrou přemýšlíte o povolené hranici decibelů přes den a za osmou už se ze zoufalství snažíte překládat jejich hlasitou superrychlou řeč. Ale ne vždy se to povede – jeden polák mi na lanovce nabízel pivo, a já, v domnění, že se představuje, jsem odpověděl „Vojta“. Když jsem potom nabízené pivo s díky odmítl, Polák si zavdal tak mohutně, že krkal celou cestu až nahoru.

Řešiči – ano, projednat babiččino přestěhování a Mílovu chřipku je samozřejmě veledůležité, ovšem proč zrovna na lanovce? Ale co, aspoň se dozvíte něco nového. A držte palce Jardovi, ať mu ta svatba vyjde.

Poprvé na lanovce – žádný učený z nebe nespadl a cvičení dělá mistra. Vždycky si ovšem vyberou vaši sedačku. Při nastupování málem skončí pod sedadly, ochranným rámem si skřípnou stehno a celé to završí mohutným hromadným karambolem na výstupu. Bravo, opakovat!

Alkoholici – není nic lepšího než si na prosluněné terase horské restaurace vychutnat nějaký ten šnaps, že ano.

Vzápětí nasednout na lanovku je ale hodně blbý nápad. A když jsou s vámi na jedné sedačce dvě přiořipilé kamarádky, ze kterých táhne jak ze sudu a které mají potřebu každý konec věty doplňovat hýkavým smíchem, máte chuť skočit dolů nebo počítat každé jejich „vole“.

Batůžkáři – zepředu zcela normální lidé, zezadu ovšem vidíte jen obří batoh. Na sedačce působí jako lis, takže se můžete jen utěšovat, že máte akupresuru zdarma.

Uf, tak jsme dojeli až do horní stanice. Hlava nám jde kolem z řešičů a Poláků, jsme příjemně omámeni alkoholovými výpary a poněkud zmáčknutí od batůžkařů. Vystoupili jsme, ale už jsme opět ve střehu, obrovský ampli-on na budově horní stanice lanovky totiž hlásí: „Pozor pozor, paní Nováková, dostavte se k dolní stanici lanovky, čeká tam na vás váš manžel, opakuji, paní Nováková k dolní stanici...“, a to celé několikrát za sebou a několik desítek minut (manželce se asi nechtělo). A nejšílenější na tom je to, že se to fakt jednou stalo. Tak šťastnou cestu!

Vojta Voska, tercie

Minirecenze

Film: Er ist wieder da

Pokud se chcete dozvědět, jak by to vypadalo, kdyby se Adolf Hitler objevil v Berlíně v roce 2014, a k tomu se ještě nebojíte pořádně se zasmát, neváhejte a podívejte se na tento film. Snímek Er ist wieder da, natočený podle bestselleru Timura Vermese, přišel do německých kin minulý podzim. A stejně jako kniha ihned upoutal pozornost médií a diváků a nedostávalo se mu vůbec špatného hodnocení. Tato trochu černější, ale pořád neskutečně vtípná komedie, je právě v kinech a být vámi, nenechám si ji ujít.

Štěpán Vácha, sexta

Film: Zmrtvýchvstání

DiCaprio má špatnej den, jeho partičku (kterou má bezpečně dostat přes indiánské území) napadnou (překvapivě) Indiáni. Málem ho sežere medvěd a, aby toho nebylo málo, zabije mu Tom Hardy synka (mišence) a samotného Lea zahrabe do země. Kdo by pak nechtěl sledovat, jak se bezmála dvě a půl hodiny plazí (doslova) za pomstou. Ale teď vážně, tenhle western je prostě potřeba vidět.

Otto Goldflam, kvarta

Kniha: Otčina (Robert Harris)

Xavier March není typický esesák. Na rozdíl od většiny obyvatel Velkoněmecké říše si ještě uchoval vlastní hlavu a rozum. Píše se rok 1964. Německo vyhrálo válku a říše nyní sahá až k Uralu. V Berlíně místo zdi stojí kolosální Vítězný oblouk. Adolf Hitler bude slavit 75. narozeniny a přípravy velkolepých oslav jsou v plném proudu. Do této situace záhadně zemře jeden z vysoce postavených nacistů Josef Bühler. March se rozhodne, že případ vyřeší na vlastní pěst, režimu navzdory.

Otčina je něco mezi napínavou severskou detektivkou a 1984 George Orwella. Celkem obyčejná kriminální zápleтка je zajímavá právě díky netradičnímu prostředí. Harris vytvořil uvěřitelný a o to děsivější svět alternativní historie. Pokud si často kladete otázky „co by, kdyby“, čtení této knihy nebudete litovat.

David Chytil, sexta

Film: Taxi Teherán

Jeden z nejvýznamnějších iránských režisérů, Jafar Panahí, má sice kvůli svým filmům, které upozorňují na společenské i politické problémy jeho vlasti, dvacetiletý zákaz režírování a natáčení, ale to mu v žádném případě nezabránilo v nafilmování již třetího snímku za dobu domáciho vězení.

Tentokrát se ve svém taxíku opatřeném kamerou vydává do ulic Teheránu a ze zadního i předního sedadla jeho vozu můžeme sledovat dojemné i absurdní epizody z iránských životů. Kromě upřímného pohledu do každodenního dění jedné ze zemí Blízkého východu nastoluje Taxi Teherán otázku, jak daleko může zajít umělec v zemi, která neumožňuje svobodu projevu. Ani ne hodinu a půl trvající jízda ulicemi Teheránu vám tak ukáže úplně jiný svět.

Nora Trísková, sexta

Film: Gauneři 2: Tentokrát na sněhu Osm Hrozných

Je to jako Gauneři. Dokonce tam hrajou i stejní herci. Akorát je to na sněhu. A je tam víc krve. Alespoň třikrát víc. Je tam Samuel L. Jackson, Kurt Russel, Tim Roth, Michael Madsen a nějaký další herci. Jo a Channing Tatum, tentokrát s kalhotama. Skoro celý se to odehrává v jednom baráku. Jako Gauneři. Quentin Tarantino tam nehraje, ale občas tam mluví. Hodně se tam střílí a zvrací krev. Hudbu dělal Ennio Morricone, takže se máte na co těšit. Nejspíš už jste to všichni viděli, ale jestli ne, tak se na to běžte podívat. Je to cool. Je to lepší než Zmrtvýchvstání.

Martin Bláha, septima

Kniha: Welcome to Nightvale – the novel

Night Vale je malé městečko uprostřed pouště. Má svou místní pizzerii, místní rádio, tajnou policii, vládní organizaci s nejasnými, ale hrozivými záměry a park pro psy, do kterého je všem, kromě tajemných zahalených postav, vstup zakázán. Je to městečko, kterým létají bytosti, jež rozhodně nejsou andělé (je přeci nelegální věřit v existenci andělů), a okolo nějž za noci poletují záhadná světla, zatímco všichni předstírají spánek.

Po třech letech fungování podcastu Welcome to Night Vale, který má formu fiktivního rádiového vysílání, se tvůrci rozhodli rozšířit svoji výjimečnou kreativitu i na papír. A rozhodně se jim to povedlo. Je to divné, je to skvělé, přečtěte si to! Vlastně ne, nejdřív si pusťte ten podcast, ať to plně oceníte.

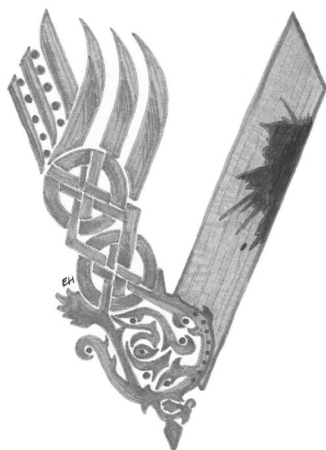
Bára Smolíková, oktáva

Štěpánovo seriálové okénko

VIKINGS

Pokud hledáte akční seriál, u kterého se navíc dozvíte spoustu zajímavostí a faktů z historie, pak tu mám jeden přesně pro vás. Jedná se o seriál z irsko-kanadské produkce a 18. února začala vycházet už čtvrtá série. Jak

už asi podle názvu tušíte, je o Vikinzích. Sleduje příběh legendárního norského vůdce a hrdiny Ragnara Lothbroka, který dokázal v 8. a 9. století dobýt Anglii a Francii. V hlavních rolích najdeme výborného Traviše Fimmela nebo Alexandra Ludwiga. Divácky nejoblíbenější a nejlépe hodnocena je poté hlavní ženská role v podání úžasné Katheryn Winnick.

Už jsem výše naznačil, že příběh pojí reálné historické události a severské nájezdy s bájemi a ságami o hrdinech. A daří se mu to výborně. Samozřejmě že není nouze o epické bitvy a nájezdy či o strategické hříčky, seriálu ovšem nechybí ani „rodinná“ část. Sledujeme život pár (nejen) vikingských spleťtých rodin a časové mezery mezi sériemi dávají prostor pro růst malých vikingských bojovníčků.

Jak už asi víte, nedoporučil bych vám špatný seriál. Takže – pokud nemáte momentálně na co koukat nebo hledáte výborný seriál s historickými prvky, Vikingové jsou přesně pro vás.

Štěpán Vácha, sexta

How did I become a fan of Bohemians?

As I stood on the terrace of Bohemians' Ďolíček stadium in Vršovice this weekend, I thought about this article I had been asked to write. The question seemed like a simple one - 'Why do you support Bohemians football club?' However, standing there in the 40th minute of a first half with no goals and relatively little action, the wind blowing the rain into my face, my hands beginning to go numb from the cold February weather, struggling to see the game because of the rather tall man standing directly in front of me, the answer didn't seem so simple. The atmosphere was unusually flat and quiet. Perhaps the weather was affecting everyone's mood, but the quality of football wasn't exactly helping either. Why had I been coming here for all these years? Why do I continue to do this every two weeks, rain or shine? What is the point?

And then it happened! In the 68th minute, the ball broke to one of our players on the right-side of the pitch. A defender for Dukla Praha (our opponents) gave chase, but our Uruguayan winger, Rafael Acosta, was too quick for him. Acosta crossed the ball into the box and it was met by the head of our captain, Daniel Krch. The crowd held its collective breath. The header wasn't a good one, and the Dukla goalkeeper managed to get in the way and block the shot. But when the ball fell back out to the feet of Krch, he was able to stab it home. As Krch and his teammates ran away in celebration, pandemonium erupted in the stands. The crowd roared as one, beer flew through the air as people momentarily forgot they were holding full cups in their hands. I threw my arms around my friend in front of me, another friend grabbed me, and complete strangers joined in too. Normally, the idea of large men I've never met before screaming in my face would terrify me, but under these circumstances, it just made me smile all the more.

From that moment on, the atmosphere didn't feel so flat. Now the whole stadium was rocking. Sud-

denly, no one seemed to care about the weather. Now I didn't feel so cold anymore. When the crowd aren't in full voice, you can feel self-conscious being the only one in your surroundings singing (especially if your Czech is as bad as mine). But now it was those who weren't singing who felt like the odd ones out.

Now the answers to my question all came flooding back to me. One of the main reasons I come here is for moments like this. Those moments of joy when the ball hits the back of the net and the crowd goes wild, the feeling you get from cheering your team on to victory, the collective spirit of the team and the fans. These moments are what keep me coming back.

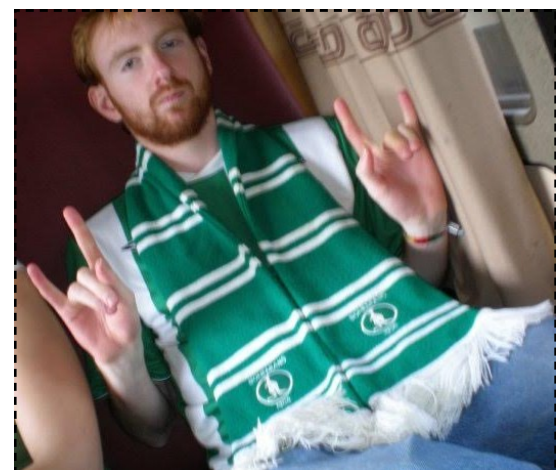
But I could get those same feelings watching any other team, couldn't I? Every football fan gets those same feelings watching their team. With Bohemians now winning the game, and the atmosphere in the stadium electric, I had some answers to my question, but it didn't feel like enough. So, even though the game wasn't finished yet, I continued to think about the question.

I realised that some of the reasons I chose to be a fan of Bohemians were trivial, and some of them were important to me, as a football fan and as a person.

So let's start with the trivial ones. First, there's the team colours (green and white). I am from Ireland, and green and white are two of the colours of our national flag, and almost all images of Ireland show green things in one form or another – so that's a good start. We also have a football club in Dublin called Bohemians, so that seemed to fit too (I was never a fan of this team, but it still felt like a connection to home).

The next reason had a lot to do with geography. When I moved to Prague in 2006, my first flat was near Flora. I knew I wanted to check out a football game while I was here, and if I walked downhill towards Žižkov, I could be at the Viktoria Žižkov stadium in about 10 minutes, while if I walked the other

way towards Vršovice, I could be at Bohemians' stadium in about the same time. At first it seemed like a difficult decision, but then I found out that Viktoria Žižkov played their home games at 10:00am on Sunday mornings. At the time (and maybe still today) I was usually in bed at 10am on Sunday mornings, so suddenly that decision became easy. I was going to take a walk to Vršovice.

The last of my trivial reasons maybe isn't so trivial at all. Most football fans end up choosing their team based on either geographical or family connections. I already mentioned my 'geographical connection', but I actually have a family one too. My brother has lived in Prague since 1994, and for a lot of that time he has lived within walking distance of Ďolíček. Before I moved here, he had been to a few Bohemians games over the years, and when I decided to go there, he came along too. Now, like me, he can be found in the "kotel" at almost every home game. We both also have friends who go to almost every game, so now we make up our own small (but loud) section of English-speaking fans in the stadium.

However, like I said, some of the reasons I support Bohemka are more complicated. Maybe people who aren't football fans, or even just people who don't think the way I do, would find some of these reasons strange, but they are important to me. And as I stood there in the rain, cheering on the team, I thought about those reasons too.

The first is a very personal one. Ever since I was a child, I've always been the type of person who cheers for the underdog (the person or team who is not expected to win). The teams who battle against the odds, who struggle just to survive, who may never taste the glory of winning a league championship, or a tournament – these are the ones that need support. And Bohemians are certainly a club that fit the label of 'underdogs'. Throughout most of the history of Czech football, Bohemians have been in the shadows of their bigger and more successful neighbours, Sparta and Slavia Praha (and even Dukla Praha to some extent). For various reasons, and to various degrees, those teams have usually had the advantage of having more money and resources available than a club like Bohemians. This made Bohemka a good choice for me, and is the main reason I never ever considered supporting Sparta or Slavia (with apologies to fans of those teams).

The other reasons have to do with what we can call the 'soul' or 'personality' of the club itself. Bohemians have a reputation for being the 'anti-establishment' team, a team of 'outsiders', the 'punk' football club in Czech Republic, and again, this suits me just fine. But there are other, little things related to this as well. Football fans often have bad reputations (sometimes for good reasons), and a lot of so-called "ultras" at other clubs in this country have connections to acts of hooliganism and racism. While I can't say that the ultras at Bohemians always behave like perfect gentlemen (and ladies), or that the behavior of the fans is always perfect, both the club and the

fans have always shown a strong commitment to fighting against racism, homophobia and other negative ideologies common associated with football fans. The huge banners that

"And that is my final answer to why I am a Bohemians fan - the genuine sense of camaraderie that goes through the entire club, from the fans, to the team, to the boardroom, to the people who sell beer and klobása."

the fans create for almost every home game often contain anti-racist messages. On International Women's Day one year, the club offered free entry to all women and girls, and gave each one a flower on their way into the stadium. This is the type of club I would like to be associated with.

When the final whistle went in the game, and Bohemka had managed to hold on for a 1-0 victory, I was reminded of my final, and maybe my most important, reason I am proud to call myself a fan of this club. Usually, after every game, win or lose, the players and coaches come to salute the fans and thank them for the support. However, this time I was momentarily shocked to see the players walking off the pitch without performing their usual ritual. But then the players came back out, all wearing t-shirts in support of the club's much-loved physiotherapist, who is currently in hospital battling a serious illness. Within seconds, the entire crowd, along with the players, were singing the name of the physio for several minutes. And that is my final answer to why I am a Bohemians fan - the genuine sense of camaraderie that goes through the entire club, from the fans, to the team, to the boardroom, to the people who sell beer and klobása. When you look around the stadium, you can see people of all ages, gender, back-

ground, and even nationality. My favourite fan is the old woman who stands in the middle of the kotel, among all the ultras cheering the team on just as loudly as anyone. Apparently, she has been coming for years, and you can see that she is something of a 'grandmother figure' to many other fans. After so many years of seeing the same faces at every game, I feel a connection with other fans of the club. Again, it is true that one could get this at any football club, but to me it feels more real at Bohemka. In an age where modern football is less and less about this feeling of community, and more and more about nothing but money, Bohemians still feel like a club that has a family atmosphere. And that is something I appreciate.

Those are just some of my reasons. I haven't mentioned the awesome stadium that is falling apart, Antonín Panenka and his famous penalty kick (a great story), the disgusting toilets, the fun of singing songs in Czech, the fact that you can buy beer in the stadium (something fans of English football can no longer do), the fact that we have a kangaroo as our team logo (there's an interesting story behind that too), the guy who dresses up in a kangaroo suit for every game, the fan whose only job for every game is to stand with his back to the game trying to coordinate the songs for the rest of the crowd, the games between small children that take place at half-time (and are often more entertaining than the real game). Everything about the club makes me love it all the more, and as I left the stadium after the game, I knew exactly where I would be two weeks from now – Ďolíček, my home away from home.

Mr. Hudson, English teacher

záchodový komiks

La colonne français

Bonjour mes amis,

bienvenu dans la page Française — la page la plus cool dans cette magazine. Aujourd'hui on va parler de stéréotypes français. Ce n'est pas vrai que tout le monde en France boit que le vin. Ils boivent des cidres aussi. Et de l'eau. Et les autres boissons aussi. Mais, c'est vrai que ils mangent beaucoup des fromages. Et quand ils mangent des fromages, ils boivent du vin. Tout le temps. Est-ce que ils mangent des grenouilles? Oui, mais ce n'est pas vraiment typique. Mais, ils mangent de chose plus dégueulasse. Comme de coquillages. Ou MacDo, qui est super populaire en France, parce que ce n'est pas chère et aussi il y a du WiFi. Le seul sport, qui est populaire, c'est rugby. Ça dépend en lequel département vous êtes. Mais c'est toujours le foot ou le rugby. Et quand vous êtes vieil, vous jouez du pétanque. Dans l'école, des jeunes toujours arrivent en temps. Jamais. Pendant mon séjour en France, j'ai jamais eu une classe sans quelqu'un qui a arrive en retard. En fin, il y a un chose que vous pouvez jamais faire. Jamais, JAMAIS demande quelqu'un français, si de stéréotypes sont vrai. Ils vont toujours dire que non et ils seront fâché. Mais, beaucoup des stéréotypes sont vrai et des jeunes françaises n'aident pas contre cette stéréotypes.

Comment on ne dire pas de chose en français:

zelenina - les végétales (les légumes)

upřímnost - l'onesté (l'honnêteté)

zahrada - le garden (le jardin)

letišťe - l'airport (l'aéroport)

Martin Bláha, septima

Kam do Prahy?

Každý z nás určitě někdy hledal nějaká místa, kam by se mohl tak nějak „zašít“, kde by se mohl nerušeně učit, inteligentně konverzovat s přáteli či si jen tak číst. A ne zrovna hospodu, že jo, tady na PORGu máme i nižší gympl. V několika následujících Porgazeenech vám pár takových příjemných míst ukážu, začneme tedy.

Tichá kavárna

Tak trochu netradiční kavárna kousek od metra/tramvaje (10) na Ládví, ve které obsluhují pouze neslyšící. Ničeho se ovšem nelekejte, dostanete červenozeleň dřevěný váleček na objednávání: postavíte-li ho zelenou stranou nahoru, chcete si objednat, červenou nahoru, chcete zaplatit. A jak je to s nabídkou? Obzvlášť vyhlášené jsou jejich dorty z Tiché pekárny. Na smůlu je to ovšem docela rušné místo, takže se hodí nejlépe na ty inteligentní konverzace s přáteli. Musím to ale zakončit něčím příjemným – a to tím, že před kavárnou je jeden z „knihoboxů“, kde si můžete půjčit/vyměnit zajímavé knihy!

Kaaba

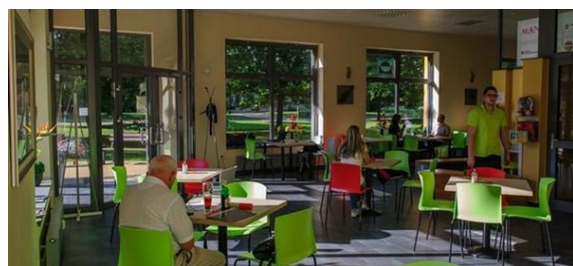
Všichni pisálkové z Porgazeenu tuhle kavárnu na Vinohradech – tram Italská (11, 13) – nejspíš znají, ale jistě neuškodí ji také zmínit. Mají tu pěknou nabídku čajů, ještě větší výběr káv, dorty a sušenky z dobročinné pekárny DUHA. Bohužel bývá občas dost plná, pro pár lidí se tu ale místo určitě najde. Je také o trochu dražší – v poměru s Tichou kavárnou a Unijazzem –, ale určitě stojí za to.

Unijazz

To nejlepší na konec! Unijazz je neuvěřitelné, útulné a úžasné místo v posledním patře Jindřišské pasáže (tram Jindřišská 3, 9, 14, 24). U dolních dveří se nebojte zazvonit na zvonek s popiskem „Čítárna UNIJAZZ“, ochotně vás bez řeči (doslova) pustí. Mají nejen tu nejpřátelštější obsluhu, jakou leckde nenajdete, ale také rozsáhlou knihovnu, která je volně k dispozici

všem návštěvníkům. I hudební vkus mají povětšinou dobrý. Můžete zde ochutnat také poněkud netradiční čaje (tak třeba karamel – už jste někdy pili karamelový čaj, heh?) a zavděčit se tady i pivařům. Vřele doporučuji!

Technická poznámka: je mírně složitější Unijazz najít – projděte pasáží až k velké zelené výloze restaurace Plevel, vedle ní najdete dveře s již zmíněnými zvonky. Pak už vyjdete jen do 4. patra (pohybem ku zdraví!).

P

E

R

L

Y

S

V

I

N

í

[M]

KB: Je nějaký způsob, jak si to opravit?
KF: Jo je. Psát příští písemky líp.

Fišerová

AJ: Ted' jste mne uvedl do rozpaků.

PT: No to jsem nechtěl.

PT: Nedívejte se na spolužáky, dívejte se na mě, já jsem krásnější než T. H.

PT: Já jsem v podstatě na vaší straně...

Tatíček

Lang

DL: I will put in the system 10 to everyone, for that vocabulary list.

Student: I love you.

DL: I know, thanks. I love myself too.

Arnot

MA: Komunismus je vlastně...

BK: Taková šmoulí vesnice!

MA: Ano. Nikdo nic nemá, všichni dělají, všichni jsou šťastní. A taťka šmoula je Lenin.

MA: A čím se Maxmilián II. lišil od ostatních Habsburků? Nábožensky.

JS: Byl to satanista!

JŠ: Žid!

MA: No jistě, Habsburkům se do rodiny narodila černá ovce Žid.

MK: Jaké poselství nám přináší přísloví z minulé hodiny „Ubi mus, ibi thus“?

AR: No, rýmuje se to.

(vypráví o sv. Mikulášovi)

AR: V tom městě žil jeden řezník. Maso bral místo dobytka z dětí. Solil je a schovával do sudů.

Holky: Fuj.

AR: Jak fuj. To by se jinak zkazilo.

AR: Zřejmě máte malé zkušenosti s kanibalismem.

AR: Za mého mládí se děti občas vyskytovaly venku.

(kukáme se na obrázky mnichů v kėsách – oblečení)

AT: Kolik to tak stojí?

AR: Tahle zrovna moc ne, ta je laciná. To koupíte normálně v potřebách pro mnichy.

Roleček

(PV zavibruje mobil)

JH: Rozšlapat!

JŠ: Mobil, nebo Petra?

JH: Mobil. Na koho by se pak holky koukaly?

EK: Na vás.

Fabián

TF: Když je mezi vámi a hvězdičkou černá díra, vidíte 2 hvězdičky.

MM: A když jsem opilej, vidím 4?

TF: Hlava by letěla do jedné černé díry, nohy do druhé, břicho by zůstalo ve stavu beztlíže.

TF: Zrovna ted'... Teda ve vesmíru je zrovna ted' s přesností na tisíce let.

PK: Vidíte, a vy řešíte, když přijdu o 10 minut později...

TF: Vy tady máte mrdník!

Student: A vy zase slovník jako p. p. Lang...

Haláček

Stroukal

(vytahuje slevové kupony do McDonald's)

DS: To mi poslala máma poštou, že v Žatci to prej neužije.

ŠU: Ted' jsem četl o nějakém zpěvákovi, co byl strašně špatnej, tak mi vás to připomnělo.

ŠU: Pojd'te si někdo zazpívat chorál. Je to opravdu vzrušující.

Uhlíř

MJ: R., bude vám hodně vadit, když nepůjdete na exkurzi do té vodárny?

RK: Ne! Teda, ehm, no, snad ne, poznámky si opišu od spolužáků...

Valášek

MV: To je z roku 2009, to jste skoro ještě nebyli na světě.

MV: Stáhnout Ableton, to je jako stáhnout kalhoty, taky to zvládne každý. Ale rozhodit to...

MV: Panenku Barbie dodáváme i s bílým prášičkem a injekčičkou s vyměnitelnými jehličkami... a jako bonus i s dealerem Kenem. Pravá od Matela.

MV: (čteme, všichni před čtením dělají výplňové „ééé“) Tady je to jak v prodejně Husquarny.

MV: Ta Uma Thurman v Kill Bill všechny zabije, rozseká a rozšmelcuje... to je jako závěrečná scéna v Pyšné princezně.

Janichová

Hudson

DH: We will do some work today!

MO: Čím déle to prodlužujete, tím kratší dobu budeme mít na rozbor litosféry! *fňuk*

MO: (tichým ledovým hlasem) Takže polovina z vás mne tu nevnímá, ale to mi je jedno, aspoň bude při testu zábava...

Orct

DT: Nelžete, ničíte si karmu.

DT: Vy jste jak hlodavci, pořád tady shromažďujete nepotřebné věci.

DT: Bohdane, buďte s námi, já nevím, jestli jste někde na fotbale...

BK: Když ty havajský tanečnice byly tak hezký!

DT: (se soucitným úsměvem) Už tak brzo?

Toegel

škola ~~metá~~ a útulná

Porgazeen 64: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Adam, Martin Bláha, Tomáš Černý, Ondra Dušek, Otto-A. Goldflam, David Chytil, Honza Jílek (externí redaktor), Pája Kroužková, Kačka Kubicová, Lída Kulhavá, Kateřina Jellušová, Bára Smolíková, Lukáš Svoboda, Františka Tranová, Adam Tůma, Nora Třísková, Štěpán Vácha, Petra Vávrová, Vojta Voska

Sběrači perel: Pája Kroužková, Klára Šimonová, Adam Tůma, Vojta Voska

Ilustrace: Eliška Hachová, Lída Kulhavá, Klára Šimonová, Petra Vávrová

Titulní strana: Štěpán Vácha

Šéfredaktorka: Klára Šimonová

Sazba a grafická úprava: Kateřina Jellušová

Korektura: Mikuláš Adam, Dominika Hermanová, Daniel Hykl, Kateřina Jellušová, Petra Vávrová

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Ý-mejl: simonova@porg.cz a tranova@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 35 Kč

Porgazeen 64 vyšel v březnu 2016 v nákladu 140 výtisků.